Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (seitsmes koda)

14. juuli 2021 *

Dumping – Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude import – Vahepealne läbivaatamine – Normaalväärtuse arvutamine – Müügi, üld- ja halduskulud – Müük seotud ettevõtjate vahel – Tavapärane kaubandustegevus – Üks majandusüksus – Määruse (EL) 2016/1036 artikli 2 lõiked 3, 4 ja 6 – Ekspordihind – Kohandamine – Funktsioonid, mis on sarnased komisjonitasu alusel töötava esindaja omadega – Määruse 2016/1036 artikli 2 lõike 10 punkt i – Eelmisel uurimisel kasutatud meetodist erineva meetodi kasutamine – Määruse 2016/1036 artikli 11 lõige 9 – Õiguspärane ootus – Kaitseõigused

Kohtuasjas T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, asukoht Nikopol (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, asukoht Dnipro (Ukraina),

esindaja: advokaat B. Servais,

hagejad,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: P. Němečková ja G. Luengo,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada komisjoni 1. augusti 2019. aasta rakendusmäärus (EL) 2019/1295, millega muudetakse rakendusmäärust (EL) 2018/1469, millega kehtestatakse pärast määruse (EL) 2016/1036 artikli 11 lõike 3 kohast osalist vahepealset läbivaatamist lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes (ELT 2019, L 204, lk 22),

ÜLDKOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: president R. da Silva Passos, kohtunikud L. Truchot (ettekandja) ja M. Sampol Pucurull,

kohtusekretär: ametnik E. Artemiou,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 17. detsembri 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hagejad Interpipe Niko Tube LLC ja Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC on kaks Ukraina õiguse alusel asutatud äriühingut, kes toodavad ja ekspordivad õmblusteta torusid.

2 Pärast seda, kui Euroopa Liidu õmblusteta terastorude tootmisharu kaitsekomitee esitas 14. veebruaril 2005 kaebuse, algatas Euroopa Ühenduste Komisjon dumpinguvastase uurimise vastavalt nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45) (asendatud nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51), mis omakorda asendati Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määrusega (EL) 2016/1036 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT 2016, L 176, lk 21, edaspidi „alusmäärus“)), selle versiooni, mis tulenes nõukogu 8. märtsi 2004. aasta määrusest (EÜ) nr 461/2004, millega muudetakse määrust nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed, ja määrust (EÜ) nr 2026/97 kaitse kohta subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2004, L 77, lk 12; eestikeelne eriväljaanne 11/10, lk 150, edaspidi „muudetud määrus nr 384/96“), artiklile 5 teatavate Horvaatiast, Rumeeniast, Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes.

3 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 27. juunil 2006 vastu määruse (EÜ) nr 954/2006, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Horvaatiast, Rumeeniast, Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes, tunnistatakse kehtetuks määrused (EÜ) nr 2320/97 ja (EÜ) nr 348/2000, lõpetatakse muu hulgas teatavate Venemaalt ja Rumeeniast pärit rauast või legeerimata terasest õmblusteta torude suhtes kehtestatud dumpinguvastaste tollimaksude vahepealsed läbivaatamised ja aegumise läbivaatamised ning muu hulgas teatavate Venemaalt ja Rumeeniast ning Horvaatiast ja Ukrainast pärit rauast või legeerimata terasest õmblusteta torude impordi suhtes kehtestatud dumpinguvastaste tollimaksude vahepealsed läbivaatamised (ELT 2006, L 175, lk 4).

4 Määrusega nr 954/2006 kehtestas nõukogu dumpinguvastase tollimaksu määraga 25,1% teatavate rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes, mille olid tootnud CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ja OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant, mis on mõlemad Ukraina õiguse alusel asutatud äriühingud, nüüd vastavalt Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) ja Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (edaspidi koos „endised äriühingud Interpipe“), kelle õigusjärglased hagejad on. Selles määruses leidis nõukogu, et need äriühingud olid „seotud“ kahe müügiga tegeleva äriühinguga: SPIG Interpipe, asukoht Ukrainas, ja Sepco SA, asukoht Šveitsis.

5 Üldkohtu kantseleisse 8. septembril 2006 esitatud hagiavalduses palusid endised äriühingud Interpipe tühistada määruse nr 954/2006 neid puudutavas osas.

6 Üldkohus tühistas 10. märtsi 2009. aasta kohtuotsusega Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP *vs.* nõukogu (T-249/06, edaspidi „esimene kohtuotsus Interpipe“, EU:T:2009:62), mis käsitles ilmset hindamisviga ja kaitseõiguste rikkumist, määruse nr 954/2006 artikli 1, kuna Ukraina äriühingute toodetud toodete liitu eksportimisel kehtestatud dumpinguvastane tollimaks ületas seda, mis oleks olnud kohaldatav juhul, kui ekspordihindu ei oleks kohandatud muudetud määruse nr 384/96 artikli 2 lõike 10 punkti i (nüüd alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkt i) tähenduses komisjonitasu arvestades neil juhtudel, kui müük toimus Šveitsi äriühingu Sepco vahendusel. Selle kohtuotsuse punktist 178 nähtub, et kui on kindlaks tehtud, et tootja usaldab ülesanded, mis tavaliselt kuuluvad tema struktuurisisesele müügiosakonnale, sellisele äriühingule, kes turustab tema tooteid ja keda ta majanduslikult kontrollib ning kellega ta moodustab ühe majandusüksuse, võivad nõukogu ja komisjon põhjendatult tugineda hindadele, mida esimene sõltumatu klient maksab tütarettevõtjast turustajale, ilma komisjonitasu arvestades kohandust tegemata. Üldkohtu hinnangul võis Sepcot pidada endiste äriühingute Interpipe'i struktuurisiseseks müügiosakonnaks, mistõttu ei pidanud institutsioonid tema kohaldatud hindade osas tegema mingit kohandamist. Ülejäänud osas jättis Üldkohus hagi rahuldamata.

7 Euroopa Kohus jättis 16. veebruari 2012. aasta otsusega nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78) rahuldamata nõukogu ja komisjoni apellatsioonkaebused esimese kohtuotsuse Interpipe peale.

8 Nõukogu täitis esimese kohtuotsuse Interpipe, võttes vastu 21. juuni 2012. aasta rakendusmääruse (EL) nr 540/2012, millega muudetakse määrust nr 954/2006 (ELT 2012, L 165, lk 1). Selle rakendusmääruse põhjenduste 11–14 kohaselt arvutati dumpingumarginaal ümber, ilma et seotud ettevõtja Sepco vahendusel toimunud müügi puhul määruse nr 1225/2009, millega muudetud määrus nr 384/96 oli vahepeal asendatud, artikli 2 lõike 10 punkti i (nüüd alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkt i) tähenduses oleks komisjonitasu arvestades ekspordihinda kohandatud. Hagejate suhtes kohaldatava dumpinguvastase tollimaksu määraks kehtestati 17,7%.

9 Määruses nr 954/2006 (muudetud rakendusmäärusega nr 540/2012) ette nähtud dumpinguvastased meetmed jäeti vastavalt nõukogu 26. juuni 2012. aasta rakendusmäärusele (EL) nr 585/2012, millega kehtestatakse pärast määruse nr 1225/2009 artikli 11 lõike 2 kohast aegumise läbivaatamist lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes ja lõpetatakse Horvaatiast pärit rauast või terasest õmblusteta torude importi käsitlev aegumise läbivaatamise menetlus (ELT 2012, L 174, lk 5), kehtima täiendavaks viieaastaseks perioodiks. Nõukogu leidis, et hagejad tegid endiselt koostööd kahe Ukrainas ja Šveitsis asuva seotud kauplejaga (vt eespool punkt 4), kelle nimed on nüüd LLC Interpipe Ukraine (edaspidi „IPU“) ja Interpipe Europe SA (edaspidi „IPE“). Hagejate suhtes kohaldatava dumpinguvastase tollimaksu määraks jäi 17,7%.

10 Vahepealse läbivaatamise menetluse tulemusel, mida hagejad taotlesid määruse nr 1225/2009 artikli 11 lõike 3 (nüüd alusmääruse artikli 11 lõige 3) (edaspidi „2012. aastal lõpule viidud vahepealne läbivaatamine“) alusel, võttis nõukogu 28. augustil 2012 vastu rakendusmääruse (EL) nr 795/2012, millega muudetakse rakendusmäärust nr 585/2012 (ELT 2012, L 238, lk 1), mille kohaselt vähendati nende suhtes kohaldatavat dumpinguvastast tollimaksu 13,8%-le.

11 Komisjon avaldas 4. juulil 2017 Euroopa Liidu Teatajas teate teatavate Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast ja terasest õmblusteta torude impordi suhtes kohaldatavate dumpinguvastaste meetmete aegumise läbivaatamise algatamise kohta (ELT 2017, C 214, lk 9). Selles teates käsitletud läbivaatamine (edaspidi „2018. aastal lõpule viidud lõplik läbivaatamine“) põhines alusmääruse artikli 11 lõikel 2.

12 Samuti avaldas komisjon 7. mail 2018 Euroopa Liidu Teatajas teate teatavate muu hulgas Ukrainast pärit õmblusteta torude impordi suhtes kohaldatavate dumpinguvastaste meetmete osalise vahepealse läbivaatamise algatamise kohta (ELT 2018, C 159, lk 18). Selles teates käsitletud läbivaatamine (edaspidi „2019. aastal lõpule viidud vahepealne läbivaatamine“), mis toimus hagejate poolt alusmääruse artikli 11 lõike 3 alusel esitatud taotluse alusel, piirdus dumpinguga, mida neile ette heideti.

13 Komisjon saatis 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise raames 13. juulil 2018 hagejatele alusmääruse artikli 20 alusel üldise avalikustamisdokumendi, milles teavitas neid sellest, et nende müügi-, üld- ja halduskulude kindlaksmääramiseks, mida on vaja normaalväärtuse arvutamiseks vastavalt alusmääruse artikli 2 lõigetele 3 ja 4, kavatseb ta võtta arvesse nii vaatlusaluse toote kas otsese või IPU kaudu Ukrainas asuvatele sõltumatutele klientidele toimunud müügi-, üld- ja halduskulusid kui ka müügi-, üld- ja halduskulusid, millest on maha arvatud transpordikulu, seoses selle toote müügiga hagejatelt IPU-le selleks, et viimane müüks need edasi Ukrainas asuvatele sõltumatutele klientidele.

14 Lisaks märkis komisjon, et hagejad eksportisid nüüd oma tooteid liitu nii (nagu varem) IPE kui ka Saksamaal asutatud teise seotud äriühingu Interpipe Central Trade GmbH (edaspidi „IPCT“) kaudu, keda tuleb käsitada importijana. Vastavalt esimesele kohtuotsusele Interpipe ei kavatsenud komisjon alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohandada hindu, mida maksid sõltumatud kliendid IPE-le, kuid väljendas samas kavatsust teha kohandamine selle määruse artikli 2 lõike 9 alusel toodete puhul, mida liidus müüs IPCT.

15 Hagejad vaidlustasid oma 30. juuli 2018. aasta märkustes 13. juuli 2018. aasta üldise avalikustamisdokumendi kohta komisjoni arvutused, mis puudutasid müügi-, üld- ja halduskulusid, väites, et kavandatud meetod erines varem kohaldatud meetodist, mispuhul on tegemist alusmääruse artikli 11 lõike 9 rikkumisega. See väidetav uus meetod paisutas nende väitel kunstlikult müügi-, üld- ja halduskulusid ning sellest tulenevalt ka dumpingumarginaali.

16 Komisjon võttis 2018. aastal lõpule viidud läbivaatamise tulemusel 1. oktoobril 2018 vastu rakendusmääruse (EL) 2018/1469, millega kehtestatakse pärast Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse 2016/1036 artikli 11 lõike 2 kohast aegumise läbivaatamist lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes (ELT 2018, L 246, lk 20). Kõnealused dumpinguvastased meetmed jäeti seega jõusse.

17 Rakendusmääruse 2018/1469 põhjendustes 82 ja 83 märkis komisjon, et olles analüüsinud kõiki tõendeid, rahuldas ta seotud ettevõtjate vaheliste müügi-, üld- ja halduskulude arvutamise taotluse.

18 Rakendusmääruse 2018/1469 põhjendustes 86 ja 87 täpsustas komisjon, et kui eksportiv tootja eksportis vaatlusalust toodet kauplejana tegutsenud IPE vahendusel liidus asuvatele sõltumatutele klientidele, määrati ekspordihind kindlaks vastavalt alusmääruse artikli 2 lõikele 8 liitu ekspordiks müüdud vaatlusaluse toote eest tegelikult makstud või makstava hinna põhjal. Seevastu siis, kui eksportiv tootja eksportis vaatlusalust toodet liitu IPCT kui importija vahendusel, määrati ekspordihind kindlaks vastavalt alusmääruse artikli 2 lõikele 9 selle hinna alusel, millega imporditud toode müüdi esimest korda edasi liidu sõltumatutele klientidele, tehes selles sättes lubatud kohandused.

19 Hagejate suhtes kohaldatava dumpinguvastase tollimaksu määraks jäi 13,8%.

20 Komisjon saatis 2019. aastal lõpule viidud vahepealse uurimise raames hagejatele 21. mail 2019 alusmääruse artikli 20 alusel üldise avalikustamisdokumendi (edaspidi „DIG 2019“). Selle dokumendiga teavitas komisjon hagejaid esiteks sellest, et nende müügi-, üld- ja halduskulude arvutamisel lisati nendele kuludele need kulud, mis neil tekkisid seoses müügiga IPU-le. Teiseks märkis komisjon, et tema arvates toimivad IPE ja IPCT kahe kanalina, mis võimaldavad samu tooteid liitu eksportida. Tuginedes sellele asjaolule, IPU koordinaatorirollile ühelt poolt hagejate ning teiselt poolt IPE ja IPCT vahel, IPU ja viimati nimetatud kahe äriühingu vahel sõlmitud lepingute eripäradele ja tõigale, et IPE põhikirjas puudus müüdavate toodete tarnija valiku küsimuses ainumüügikohustus, järeldas komisjon, et IPEd ei saanud enam pidada hagejatele kuuluva kontserni (edaspidi „kontsern Interpipe“) siseseks eksportmüügiosakonnaks ja et ekspordihinna arvutamisel tuleb seega hindu, mida sõltumatud kliendid liidus IPE-le maksid, kohandada alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel.

21 Oma 4. juuni 2019. aasta märkustes DIG 2019 kohta vaidlesid hagejad eelkõige vastu esiteks komisjoni arvutustele, mis puudutasid müügi-, üld- ja halduskulusid, väites, et kavandatud meetod vastas sellele, mille ta oli juba välja pakkunud, ja mis lõpuks jäeti 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus kõrvale. Teiseks väitsid nad, et hindade, mida sõltumatud kliendid IPE-le maksid, kohandamine alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kujutab endast esimesest kohtuotsusest Interpipe (vt eespool punkt 6) tulenevate põhimõtete rikkumist. Nad rõhutasid, et vaatamata IPCT asutamisele ei olnud faktilised asjaolud muutunud.

22 Komisjon saatis 27. juunil 2019 hagejatele täiendava avalikustamisdokumendi, mille kohaselt oli ta enda sõnul nõustunud mitme argumendiga, mille hagejad olid esitanud 4. juuni 2019. aasta märkustes, välja arvatud need, mis on esitatud eespool punktis 21. Komisjon lisas, et viimati nimetatud argumente analüüsiti, kuid neid käsitletakse rakendusmääruses, mis avaldatakse hiljemalt 6. augustil 2019. Täiendavas avalikustamisdokumendis oli komisjoni kavandatud dumpinguvastase tollimaksu määr 8,1%.

23 Komisjon võttis 1. augustil 2019 vahepealse läbivaatamise tulemusel, mis viidi lõpule 2019. aastal, vastu rakendusmääruse (EL) 2019/1295, millega muudetakse rakendusmäärust 2018/1469 (ELT 2019, L 204, lk 22) (edaspidi „vaidlustatud määrus“), milles hagejate suhtes kohaldatava dumpinguvastase tollimaksu määraks kehtestati 8,1%.

24 Vaidlustatud määruse põhjendustes 32, 33 ja 39–42 lükkas komisjon tagasi hagejate argumendid, mis on esitatud eespool punktis 21. Ta täpsustas, et arvestades nende argumentide ülevaate ja analüüsiga seotud äriteabe konfidentsiaalsust, on nende tagasilükkamise põhjused üksikasjalikult esitatud eraldi kirjas, mille ta saatis hagejatele 2. augustil 2019 (edaspidi „2. augusti 2019. aasta kiri“).

Menetlus ja poolte nõuded

25 Üldkohtu kantseleisse 22. oktoobril 2019 saabunud hagiavaldusega esitasid hagejad käesoleva hagi.

26 Menetluse kirjalik osa lõpetati 15. aprillil 2020.

27 Kirjas, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 26. aprillil 2020, palusid hagejad Üldkohtu kodukorra artikli 106 lõike 2 alusel korraldada kohtuistung suuliste seisukohtade ärakuulamiseks.

28 Ettekandja-kohtuniku ettepaneku põhjal otsustas Üldkohus (seitsmes koda) avada menetluse suulise osa. Kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldava meetmena esitas ta pooltele küsimusi, millele neil tuli kirjalikult vastata, ja palus, et komisjon esitaks teatavad dokumendid. Pooled täitsid need nõuded ettenähtud tähtaja jooksul.

29 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu suuliselt esitatud küsimustele kuulati ära 17. detsembri 2020. aasta kohtuistungil.

30 Hagejad paluvad Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud määrus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

31 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Õiguslik käsitlus

32 Hagejad esitavad hagi põhjendamiseks neli väidet.

33 Esimene väide puudutab küsimust, kas nende müügi-, üld- ja halduskulude, mis on seotud hagejate müügiga IPU-le, hõlmamine normaalväärtuse arvutamisse on õigusvastane. Hagejad leiavad, et nii toimides rikkus komisjon alusmääruse artikli 2 lõike 3 esimest lõiku, lõike 4 esimest lõiku ja lõike 6 esimest lauset ning 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (GATT) VI artikli rakendamise lepingu (EÜT 1994, L 336, lk 103; ELT eriväljaanne 11/21, lk 189; edaspidi „WTO dumpinguvastane leping“), mis on esitatud Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) asutamislepingu lisas 1 A (EÜT 1994, L 336, lk 3; ELT eriväljaanne 11/21, lk 189), artikli 2.2.2 esimest lauset.

34 Teise väite kohaselt on tehtud ilmne hindamisviga, kohaldades ekspordihinna suhtes müügi-, üld- ja halduskuludele ning komisjonitasu alusel töötava esindaja kasumile vastavat summat. Komisjon ei oleks pidanud alusmääruse artikli 2 lõike 10 esimesest kuni neljandast lausest ja punktist i lähtudes hagejate ekspordihinnast maha arvama summat, mis vastab müügi-, üld- ja halduskuludele ja IPE kasumile.

35 Kolmanda väite kohaselt on rikutud alusmääruse artikli 11 lõiget 9 sellega, et komisjon määras hagejate normaalväärtuse ja ekspordihinna kindlaks, kohaldades varem enda kasutatud meetodist erinevat meetodit.

36 Kõigis kolmes väites tuginevad hagejad alusmääruse artikli 9 lõike 4 teise lõigu ja WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.3 rikkumisele sellega, et viidatud rikkumiste ja ilmse hindamisvea tõttu ületab kehtestatud dumpinguvastane tollimaks dumpingu summat.

37 Neljanda väite kohaselt on rikutud kaitseõigusi.

Esimene väide, mille kohaselt on hagejate müügiga IPU-le seotud müügi-, üld- ja halduskulude arvessevõtmine normaalväärtuse arvutamisel õigusvastane

38 Hagejad väidavad, et kuna komisjon hõlmas normaalväärtuse arvutamisel nende müügiga IPU-le seotud müügi-, üld- ja halduskulud, rikkus ta alusmääruse artikli 2 lõike 3 esimest lõiku, lõike 4 esimest lõiku, lõike 6 esimest lauset, oma otsustuspraktikat ning WTO dumpinguvastase lepingu artikli 2.2.2 esimest lauset sellisena, nagu seda on tõlgendatud WTO vaidluste lahendamise organi otsustes. Lisaks väidavad hagejad, et tegelikult ei olnud neil vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid.

39 Kõigepealt meenutavad hagejad, et nende vaatlusaluse toote müük Ukraina turul toimus alati kas nende enda poolt otsemüügina sõltumatutele omamaistele ostjatele (edaspidi „otsemüük“) või kaudse müügina selles mõttes, et nad müüsid seda toodet IPU-le, kes müüs selle edasi sõltumatutele omamaistele ostjatele (edaspidi „kaudne müük“).

40 Käesoleva väite raames leiavad hagejad kõigepealt, et vahepealsel läbivaatamisel, mis viidi lõpule 2019. aastal ja mille tulemusel võeti vastu vaidlustatud määrus, ei tuginenud komisjon niivõrd, kuivõrd oli tegemist müügi-, üld- ja halduskuludega, normaalväärtuse kindlaksmääramiseks tehtud arvutustes varasema eeskujul üksnes nendele müügi-, üld- ja halduskuludele, mis on seotud vaatlusaluse toote otsese müügiga ning selle toote kaudse müügiga seotud IPU müügi-, üld- ja halduskuludele. Ta lisas ekslikult müügi-, üld- ja halduskulud, mida hagejad kandsid seoses vaatlusaluse toote müügiga IPU-le (edaspidi „vaidlusalused müügi-, üld- ja halduskulud“), mida viimane äriühing müüs edasi sõltumatutele klientidele Ukraina turul. Hagejad on seisukohal, et vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude hõlmamine, mis ei sisaldunud komisjoni arvutustes 2012. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise käigus ja mis lõpuks kõrvaldati 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise arvutustest (vt eespool punktid 11, 13 ja 17), paisutas kunstlikult dumpingumarginaali.

41 Seejärel tuletavad hagejad meelde, et alusmääruse artikli 2 lõike 1 esimese lõigu kohaselt „[…] võetakse [normaalväärtuse] aluseks […] tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärases kaubandustegevuses makstud või makstavad hinnad“ ning et nimetatud määruse artikli 2 lõike 1 kolmanda lõigu kohaselt ei saa ilmset koostööd tegevate poole vahelisi hindu põhimõtteliselt lugeda tavapärases kaubandustegevuses kasutatavateks hindadeks. Käesolevas asjas kohaldas komisjon seda põhimõtet õigesti, kuid jättis sellest ekslikult tegemata järelduse, et ka müügi-, üld- ja halduskulusid, mis on seotud nende poolte vahelise müügiga, ei saa pidada tavapärase kaubandustegevuse kuludeks. Hagejad rõhutavad, et alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimene lause näeb ette, et müügi-, üld- ja halduskulud arvutatakse tavapärast kaubandustegevust kajastavate andmete põhjal. Sama põhimõte tuleneb WTO dumpinguvastase lepingu artikli 2.2.2 esimesest lausest.

42 Lõpuks väidavad hagejad, et vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude lisamine suurendas kunstlikult normaalväärtust ning seega dumpingumarginaali, nagu nähtub kahest järgmisest asjaolust.

43 Esiteks meenutavad hagejad, et alusmääruse artikli 2 lõike 4 esimese ja kolmanda lõigu ning komisjoni otsustuspraktika kohaselt peab vaatlusaluse toote müük ekspordiriigi siseturul sõltumatutele klientidele toimuma tavapärase kaubandustegevuse käigus, et seda saaks normaalväärtuse arvutamisel arvesse võtta. Selleks et teha kindlaks, kas müük toimub tavapärase kaubandustegevuse käigus (edaspidi „tavapärase kaubandustegevuse test“), tuleb alusmääruse artikli 2 lõike 4 kohaselt võrrelda ühiku tootmiskulu, millele on lisatud müügi-, üld- ja

halduskulud, ja tegelikku müügihinda tooteliigi kaupa. Hagejad lisavad, et alusmäärus ja eelkõige selle artikli 2 lõige 4 ei sisalda ühtegi normi, mis nõuaks, et kõik kulud, sealhulgas seotud äriühingute vahelise müügiga seotud kulud, tuleb arvata tavapärase kaubandustegevuse testis kasutatud müügi-, üld- ja halduskulude hulka.

44 Nende tooteliikide, mille puhul eksportettevõtja müük omamaisel turul on rohkem kui 80% ulatuses kasumlik, sest see toimus ühikuhinnast kõrgema hinnaga (edaspidi „kasumlik müük"), ja mille kaalutud keskmine müügihind on võrdne kaalutud ühikuhinnaga või sellest kõrgem, arvutatakse normaalväärtus kogumüügi põhjal, olenemata sellest, kas see oli kasumlik või mitte.

45 Seevastu juhul, kui teatava tooteliigi kasumliku müügi maht kõnealusel turul on 80% või väiksem seda liiki toote kogumüügist või kui seda liiki toote kaalutud keskmine hind on madalam ühiku tootmiskulust, põhineb normaalväärtus üksnes kasumlikul müügil.

46 Hagejad toonitavad, et see, kas võtta arvesse teatavat liiki toote kogumüüki (vt eespool punkt 44) või ainult seda liiki toote kasumlikku müüki (vt eespool punkt 45), mõjutab selle toote normaalväärtuse arvutamist nii, et teisel juhul on normaalväärtus suurem. Ka dumpingumarginaal suureneb.

47 Hagejad märgivad, et käesolevas asjas tõi asjaolu, et vaidlusalused müügi-, üld- ja halduskulud lisati normaalväärtuse arvutustesse, kaasa kogukulu suurenemise ja sellest tulenevalt kasumliku müügi osakaalu vähendamise. Seega suure hulga Ukraina turul müüdud tooteliikide puhul ei ületanud kasumlik müük 80% künnist, mistõttu arvesse võeti ainult kasumlikku müüki ja normaalväärtus seetõttu suurenes.

48 Teiseks tuleneb hagejate sõnul alusmääruse artikli 2 lõike 3 esimesest lõigust, et tooteliikide puhul, mida tootja ei müü omamaisel turul sõltumatutele ostjatele, vaid mis eksporditakse liitu, tuleb normaalväärtus arvutada tootmiskulu alusel, millele lisatakse põhjendatud müügi-, üld- ja halduskulud ning kasum. See põhjendatud summa arvutatakse muude vaatlusaluse toote liikide tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müügi alusel. Vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude lisamise tulemusel tõusis arvestuslik normaalväärtus ka nende tooteliikide puhul, mida ei müüdud omamaisel turul.

49 Hagejad järeldavad kõigist eeltoodud argumentidest, et võttes arvesse vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid, rikkus komisjon alusmääruse artikli 2 lõike 3 esimest lõiku, lõike 4 esimest lõiku ja lõike 6 esimest lauset.

50 Komisjon leiab, et hagejate argumendid ei ole põhjendatud, ning argumentide osas, mis puudutavad tema otsustuspraktikat ja WTO vaidluste lahendamise organi otsustest tulenevate juhiste rikkumist, on ta seisukohal, et need ei ole vastuvõetavad, sest need esitati vastuolus kodukorra praktiliste rakendussätete punktiga 115, kuivõrd need ei vasta hagiavalduses esitatud väidete pealkirjadele.

51 Viimasega seoses tuleb märkida, et kodukorra praktilistes rakendussätetes sisalduvate redaktsiooniliste soovituste järgimata jätmine võib kaasa tuua hagi täieliku või osalise vastuvõetamatuse üksnes juhul, kui hagi ei vasta kodukorra artikli 76 punktile d. Ent nagu edaspidi näidatakse, on hagiavalduses selgitatud, milles seisneb esimene väide, ja selle toetuseks esitatud argumendid on piisavalt selged ja täpsed (vt selle kohta 25. märtsi 2015. aasta kohtuotsus Belgia *vs.* komisjon, T-538/11, EU:T:2015:188, punkt 131 ja seal viidatud kohtupraktika).

52 Komisjoni esitatud asja läbivaatamist takistavad asjaolud ei ole seega põhjendatud.

53 Sisuliselt tuleb käesolevat väidet analüüsida pärast seda, kui on meelde tuletatud peamisi kohaldatavaid sätteid ja kohtupraktikat, milles neid on tõlgendatud.

54 Alusmääruse artikli 1 lõike 2 kohaselt „käsitletakse [toodet] dumpingtootena, kui selle hind liitu eksportimisel on väiksem kui tavapärase kaubandustegevuse käigus ekspordiriigi kindlaksmääratud samasuguse toote võrreldav hind“. Alusmääruse artikli 2 lõike 12 esimese lause kohaselt on „[d]umpingumarginaal […] summa, mille võrra normaalväärtus ületab ekspordihinna“.

55 Sellest järeldub, et toote normaalväärtuse kindlaksmääramine on üks peamisi etappe, mis peab võimaldama tuvastada võimaliku dumpingu olemasolu (1. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 20; vt selle kohta ka 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsus C & J Clark International ja Puma, C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punkt 105).

56 Toote normaalväärtuse kindlaksmääramise peamine meetod on sätestatud alusmääruse artikli 2 lõike 1 esimeses lõigus (11. juuli 2017. aasta kohtuotsus Viraj Profiles *vs.* nõukogu, T-67/14, ei avaldata, EU:T:2017:481, punkt 110), milles on ette nähtud, et „[n]ormaalväärtuse aluseks võetakse tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärase kaubandustegevuse käigus makstud või makstavad hinnad“.

57 Nagu Euroopa Kohus on märkinud, tuleneb nii alusmääruse artikli 2 lõike 1 esimese lõigu sõnastusest kui ka ülesehitusest, et normaalväärtuse kindlaksmääramisel tuleb põhimõtteliselt esmajärjekorras arvesse võtta tavapärase kaubandustegevuse käigus tegelikult makstud või makstavat hinda. Nimelt saab alusmääruse artikli 2 lõike 3 esimese lõigu alusel sellest põhimõttest erandi teha üksnes siis, kui puudub samasuguse toote müük „tavapärase kaubandustegevuse käigus“ või kui see on ebapiisav või kui müüki ei saa nõuetekohaselt võrrelda. Need erandid normaalväärtuse kindlaksmääramise meetodist, mis lähtub tegelikest hindadest, on ammendavalt esitatud (vt 1. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punktid 20 ja 21 ning seal viidatud kohtupraktika).

58 Euroopa Kohus on samuti märkinud, et mõiste „tavapärane kaubandustegevus“ eesmärk on tagada, et normaalväärtus vastaks nii palju kui võimalik samasuguse toote normaalväärtusele eksportija omamaisel turul. Kui müük toimub tingimustel, mis ei vasta samasuguse toote müügi osas valitsevale kaubandustavale sellel turul dumpingu esinemise tuvastamise seisukohast asjakohasel hetkel, ei kujuta see endast sobivat lähteteavet, mille põhjal saaks määrata kindlaks samasuguse toote normaalväärtuse sellel turul (1. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 28).

59 Alusmääruses ei ole mõistet „tavapärane kaubandustegevus“ määratletud. Küll aga on alusmääruse artiklis 2 sõnaselgelt ette nähtud kaks müügiliiki, mis ei pruugi teatavatel tingimustel kujutada endast tavapärast kaubandustegevust. Esiteks täpsustab alusmääruse artikli 2 lõike 1 kolmas lõik, et hindu asjaosaliste vahel, kes teevad ilmset koostööd või on tõenäoliselt sõlminud kompensatsioonilepingu, ei või lugeda tavakaubanduslikeks ning neid võib normaalväärtuse määramisel kasutada ainult juhul, kui erandina on tuvastatud nende sõltumatus (vt 1. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punktid 22 ja 23 ning seal viidatud kohtupraktika). Teiseks näeb alusmääruse artikli 2 lõike 4 esimene lõik ette, et samasuguse toote müüki ekspordiriigi siseturul või müüki kolmandasse riiki

hinnaga, mis on madalam kui tootmiskulud ühiku kohta, võib lugeda tavapärase kaubandustegevuse väliseks üksnes siis, kui on kindlaks tehtud, et selline müük on toimunud pikema aja jooksul märkimisväärsetes kogustes ja hindadega, mis ei võimalda kõikide kulude katmist põhjendatud aja jooksul (1. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 24). Selle määruse artikli 2 lõike 4 kolmandas lõigus on täpsustatud, et „pikem aeg“ on tavaliselt üks aasta, kuid igal juhul vähemalt kuus kuud, ning sel ajal on toodet müüdud ühikuhinnast odavamalt märkimisväärsetes kogustes, kui on kindlaks tehtud, et kaalutud keskmine müügihind on väiksem kui kaalutud keskmine ühikuhind või et ühikuhinnast odavamalt on toodet müüdud vähemalt 20% normaalväärtuse kindlaksmääramiseks kasutatud müügi mahust.

60 Euroopa Kohtu sõnul tähistab mõiste „tavapärane kaubandustegevus“ iseenesest vaadeldava müügi olemust (vt 1. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika).

Vaidlustatud määruse normaalväärtusega seotud sätted

61 Nagu nähtub vaidlustatud määruse põhjendustest 25–31, määras komisjon käesolevas asjas normaalväärtuse kindlaks järgmiselt.

62 Esiteks uuris komisjon vastavalt alusmääruse artikli 2 lõikele 2 kõigepealt seda, kas hagejate samasuguse toote omamaine kogumüük (Ukrainas) sõltumatutele klientidele on tüüpiline võrreldes tema liitu suunatud ekspordimüügi kogumahuga, st kas kõnealuse müügi kogumaht vastab vähemalt 5%-le vaatlusaluse toote liitu suunatud ekspordimüügi kogumahust. Ta leidis, et see on nii (põhjendus 25).

63 Seejärel kontrollis komisjon, kas hagejate müük omamaisel turul iga ekspordiks liitu müüdud tooteliigiga identse või võrreldava tooteliigi lõikes oli tüüpiline, st kas omamaise müügi kogumaht tooteliigi kaupa moodustas vähemalt 5% identse või võrreldava tooteliigi liitu suunatud ekspordimüügi kogumahust. Ta tuvastas, et uurimisperioodil oli omamaine müük tooteliigi kaupa üldjoontes tüüpiline (põhjendus 26).

64 Teiseks kohaldas komisjon Ukrainas tüüpilistes kogustes müüdud tooteliikide (edaspidi „Ukrainas müüdud tooteliigid“) suhtes tavapärase kaubandustegevuse testi (vt eespool punkt 43). Selleks arvutas komisjon sõltumatutele klientidele omamaisel turul toimunud kasumliku omamaise müügi osakaalu uurimisperioodi kohta (põhjendus 27).

65 Nende Ukrainas müüdud tooteliikide puhul, mille müügist (mahult) rohkem kui 80% toimus omamaisel turul kuludest kõrgema hinnaga ja mille kaalutud keskmine müügihind oli võrdne ühiku tootmiskuluga või oli sellest suurem, arvutati normaalväärtus tooteliigi kohta asjaomase tooteliigi kogu omamaise müügi tegelike hindade kaalutud keskmisena, olenemata sellest, kas selline müük oli kasumlik või mitte (põhjendus 28).

66 Kui tooteliigi kasumlik müük moodustas seda liiki toote Ukrainas toimunud müügi kogumahust kuni 80% või kui kõnealuse tooteliigi kaalutud keskmine müügihind oli ühiku tootmiskuludest väiksem, põhines normaalväärtus tegelikul omamaisel hinnal, mis arvutati üksnes läbivaatamisega seotud uurimisperioodil toimunud vaatlusaluse tooteliigi kasumliku omamaise müügi hindade kaalutud keskmisena (põhjendus 29).

67 Omamaise müügi analüüsist nähtus, et Ukrainas müüdud tooteliikide omamaisest kogumüügist oli kasumlik 35–55% ning et kaalutud keskmine müügihind oli ühiku tootmiskulust kõrgem. Seega arvutati normaalväärtus ainult kasumliku müügi kaalutud keskmisena (põhjendus 30).

68 Kolmandaks, mis puutub tooteliikidesse, mille müük Ukrainas moodustas alla 5% liitu suunatud eksportmüügist või mille hulgast ühtegi ei turustatud Ukraina omamaisel turul (edaspidi „Ukrainas müümata tooteliigid“), siis arvutas komisjon normaalväärtuse alusmääruse artikli 2 lõike 3 alusel tooteliigi kaupa tootmiskulude alusel, millele lisati summa, mis hõlmas müügi-, üld- ja halduskulud ning kasumi (põhjendus 31).

Alusmääruse artikli 2 lõigete 3, 4 ja 6 rikkumine

69 Hagejad väidavad, et komisjon võttis normaalväärtuse arvutamisel ekslikult arvesse vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid, paisutades normaalväärtust nii Ukrainas müüdud tooteliikide suhtes tavapärase kaubandustegevuse testi kohaldamisel kui ka alusmääruse artikli 2 lõike 3 tähenduses normaalväärtuse arvutamisel seoses nende tooteliikidega, mida Ukrainas ei müüdud (vt eespool punktid 43–48).

70 Nende etteheidete üle otsustamiseks tuleb kindlaks teha, kas komisjonil oli õigus lisada vaidlustatud müügi-, üld- ja halduskulud normaalväärtuse arvutustesse alusmääruse artikli 2 lõigete 3 ja 4 alusel.

71 Nagu on meenutatud eespool punktides 57–60, on normaalväärtuse kindlaksmääramise aluspõhimõte see, et see peab põhinema tavapärase kaubandustegevusega seotud andmetel.

72 Alusmääruse artikli 2 lõike 1 kolmandast lõigust tuleneb, et seotud ettevõtjate vahel kokku lepitud müügihindu ei või normaalväärtuse kindlaksmääramisel kasutada, välja arvatud erandjuhtudel (vt eespool punkt 59).

73 Komisjon väidab, et see välistamine puudutab teistsugust küsimust kui see, kas käesolevas asjas võib vastavalt alusmääruse artikli 2 lõigetele 3 ja 4 normaalväärtuse kindlaksmääramisel arvesse võtta müügi-, üld- ja halduskulusid, mis kaasuvad seotud ettevõtjate, nagu hagejad ja IPU, vahelise müügiga.

74 Tuleb meenutada, et kohtupraktika kohaselt võtab komisjon tootmiskulu, mida mõistetakse kui vaatlusaluse toote valmistamise kulu ning müügi-, üld- ja halduskulude summat, arvesse ühelt poolt alusmääruse artikli 2 lõikes 4 ette nähtud tavapärase kaubandustegevuse testi raames, et hinnata, kas omamaine müük on kasumlik ja kas seda võib seega lugeda toimunuks tavapärase kaubandustegevuse käigus, ning teiselt poolt selle määruse artikli 2 lõike 3 alusel normaalväärtuse arvutamisel, kui omamaist müüki ei saa arvesse võtta (vt selle kohta 11. juuli 2017. aasta kohtuotsus Viraj Profiles *vs.* nõukogu, T-67/14, ei avaldata, EU:T:2017:481, punkt 163). Kohtupraktikast tuleneb samuti, et mõlemal juhul peavad asjakohased kulud olema samad, et vältida eksportivate tootjate ilma põhjuseta erinevat kohtlemist olenevalt sellest, kas nad müüvad teatud tooteliike ka oma riigis või üksnes teistes riikides (vt selle kohta 5. oktoobri 1988. aasta kohtuotsus Brother Industries *vs.* nõukogu, 250/85, EU:C:1988:464, punkt 19).

75 Sellest tuleneb, et käesolevas asjas pidi komisjon samu müügi-, üld- ja halduskulusid kasutama nii Ukrainas müüdud tooteliikide suhtes tavapärase kaubandustegevuse testi kohaldades kui ka Ukrainas müümata tooteliikide normaalväärtuse arvutamisel. Seda järeldust, mis on kooskõlas eespool punktis 74 meenutatud kohtupraktikaga, kinnitasid pooled ka kohtuistungil.

76 Alusmääruses on müügi-, üld- ja halduskulude hindamise meetod täpsustatud artikli 2 lõike 6 esimeses lauses, milles on ette nähtud, et „[m]üügi-, üld- ja halduskulud ning kasumisummad põhinevad tegelikel andmetel, mis uurimisalune eksportija või tootja esitab samasuguse toote valmistamise ja tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müügi kohta“.

77 Komisjon väidab oma menetlusdokumentides, et alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimene lause on kohaldatav üksnes normaalväärtuse arvutamisele vastavalt selle määruse artikli 2 lõikele 3, samas kui see ei ole asjakohane selle määruse artikli 2 lõikes 4 ette nähtud tavapärase kaubandustegevuse testi puhul.

78 Siiski tuleb märkida, et alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimene lause ei tee vahet sellel, kas normaalväärtust hinnatakse sama määruse artikli 2 lõike 3 või mõne muu sätte alusel. See määrus ei piira selles kehtestatud õigusliku korra kohaldamist olukordadega, mida on nimetatud määruse teatavates konkreetsetes sätetes. Järelikult ei ole alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimese lausega vastuolus see, kui selles ette nähtud kohustust tugineda tavapärase kaubandustegevuse käigus kogutud andmetele kohaldatakse üldiselt iga kord, kui asjaomases artiklis on viidatud müügi-, üld- ja halduskuludele. Lisaks sellele tuleb tõdeda, et kuna on vaieldamatu, nagu ka komisjon kohtuistungil möönis (vt eespool punkt 75), et müügi-, üld- ja halduskulud, mida kasutatakse normaalväärtuse arvutamiseks alusmääruse artikli 2 lõike 3 alusel, on samad, mida kohaldatakse sama määruse artikli 2 lõikes 4 ette nähtud tavapärase kaubandustegevuse testi puhul, siis peavad need kulud olema kooskõlas nimetatud määruse artikli 2 lõike 6 esimese lausega ja peavad seega põhinema tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müüki kajastavatel andmetel.

79 Tuleb kontrollida, kas komisjon kasutas neid andmeid, kui ta kohaldas käesolevas asjas tavapärase kaubandustegevuse testi.

80 Selleks tuleb meenutada, et kontserni Interpipe poolt Ukrainas müüdud tooteliikide müük toimus IPU vahendusel nii otsese kui ka kaudse müügina (vt eespool punkt 39). Ent alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimene lause ei viita konkreetselt sellistele tehingutele nagu kaudne müük, mis toimub kahes etapis, millest esimene toimub sellesse kontserni kuuluva teatava majandusüksuse sees.

81 Põhjendamaks hagejate poolt IPU-le, kes vaieldamatult on nendega seotud äriühing, müümisel kantud müügi-, üld- ja halduskulude arvessevõtmist normaalväärtuse arvutamisel, väidab komisjon sisuliselt, et esimesele sõltumatule kliendile müüdud toote normaalväärtus arvutatakse, võttes arvesse kõiki toote valmistamise ja müügiga seotud kulusid, olenemata sellest, kas need kulud kannab tootja või ettevõtja, kes on temaga seotud kontserni kaudu.

82 Sellega seoses tuleb meenutada ühe majandusüksuse mõiste tähendust liidu õiguses ja selle tagajärgi normaalväärtuse arvutamisele selliste tehingute puhul nagu käesolevas asjas kaudne müük.

Ühe majandusüksuse mõiste ja selle tagajärjed

83 Ühe majandusüksuse mõiste kujundati välja alusmääruse artikli 2 lõike 1 ja enne seda kehtinud analoogsete sätete tähenduses normaalväärtuse kindlaksmääramise otstarbel. See mõiste tugineb vajadusele võtta arvesse kontsernisiseste suhete majanduslikku tegelikkust (16. veebruari 2012. aasta kohtuotsus nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 55, ning 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon, T-466/12, EU:T:2015:151, punktid 108 ja 110).

84 Euroopa Kohtu praktika kohaselt ei muuda nimelt õiguslikult eraldiseisvatest ettevõtjatest moodustatud kontserni sisene tootmis- ja müügitegevuse jaotus asjaolu, et need ettevõtjad moodustavad ühe majandusüksuse, kes korraldab sellisel viisil kõiki neid tegevusi, mida muudel juhtudel teostab üksus, kes on ka õiguslikus plaanis üks üksus (vt 13. oktoobri 1993. aasta kohtuotsus Matsushita Electric Industrial *vs*. nõukogu, C-104/90, EU:C:1993:837, punkt 9 ja seal viidatud kohtupraktika).

85 Mis puutub hinda, millega tuleb arvestada siis, kui vaatlusaluse toote kolmandale isikule müümisele eelnevates müügitehingutes osaleb mitu samasse kontserni kuuluvat ettevõtjat, siis kohtupraktikast tuleneb, et kui tootja usaldab ülesanded, mis tavaliselt kuuluvad selle ettevõtja struktuurisisesele müügiosakonnale, sellisele turustamisega tegelevale äriühingule, keda ta majanduslikult kontrollib, siis on põhjendatud normaalväärtuse kindlaksmääramisel selliste hindade kasutamine, mida esimene sõltumatu klient maksab sellisele turustajale, kuna neid hindasid võib lugeda toote esmase müügi hindadeks alusmääruse artikli 2 lõike 1 esimese lõigu tähenduses (17. märtsi 2015. aasta kohtuotsus RFA International *vs*. komisjon, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 108; vt selle kohta samuti 5. oktoobri 1988. aasta kohtuotsus Brother Industries *vs*. nõukogu, 250/85, EU:C:1988:464, punkt 15, ja 10. märtsi 1992. aasta kohtuotsus Canon *vs*. nõukogu, C-171/87, EU:C:1992:106, punktid 9 ja 11). Sellest järeldub, et liidu institutsioonid, kes on pädevad kehtestama dumpinguvastaseid tollimakse, peavad tuginema hindadele, mida esimene sõltumatu klient maksab seotud müügiettevõtjale (10. märtsi 1992. aasta kohtuotsus Matsushita Electric Industrial *vs*. nõukogu, C-175/87, EU:C:1992:109, punkt 16; vt selle kohta ka 5. oktoobri 1988. aasta kohtuotsus TEC jt *vs*. nõukogu, 260/85 ja 106/86, EU:C:1988:465, punkt 30, ning 5. oktoobri 1988. aasta kohtuotsus Silver Seiko jt *vs*. nõukogu, 273/85 ja 107/86, EU:C:1988:466, punkt 14).

86 Sellele hinda puudutavale järeldusele jõudmiseks võttis Euroopa Kohus seisukoha kulude kohta, märkides, et nende turustamisega tegelevate äriühingute, keda tootja kontrollib, kõik kulud ja tootja kantud kulud, mis aitasid kaasa vaatlusaluste toodete müügile siseturul ja mis oleksid ilmselgelt hõlmatud müügihinnaga, kui müügiga tegelenuks tootja struktuurisisene müügiosakond, tuleb normaalväärtuse hulka arvata (10. märtsi 1992. aasta kohtuotsus Matsushita Electric Industrial *vs*. nõukogu, C-175/87, EU:C:1992:109, punkt 15).

87 Üldisemalt leiab Euroopa Kohus, et sellise kaudse müügi puhul, nagu on kõne all käesolevas asjas, tuleb alati arvesse võtta kõiki kulusid, mis vältimatult sisalduvad esimese sõltumatu kliendi makstavas hinnas, et vältida diskrimineerimist normaalväärtuse arvutamisel olenevalt sellest, kas müügitehingu teeb tootja struktuurisisene müügiosakond või õiguslikult eraldiseisev, ent siiski tootja majandusliku kontrolli all olev äriühing (vt selle kohta 5. oktoobri 1988. aasta kohtuotsus TEC jt *vs*. nõukogu, 260/85 ja 106/86, EU:C:1988:465, punkt 29, ning 10. märtsi 1992. aasta kohtuotsus Canon *vs*. nõukogu, C-171/87, EU:C:1992:106, punkt 13).

88 Eespool meenutatud põhimõtete alusel tuleb asuda seisukohale, et käesolevas asjas ei saa kaudset müüki jagada kaheks etapiks, et kvalifitseerida teine etapp, milleks on IPU ja sõltumatu kliendi vaheline müük, tavapäraseks kaubandustegevuseks, samas kui esimest etappi, kui tehingud tehti ühe või teise hageja ja IPU vahel, ei võeta normaalväärtuse arvutamisel arvesse põhjusel, et see ei kujuta endast sellist tavapärast kaubandustegevust. Sellest tuleneb, et komisjon peab selle hinnangu andmisel arvesse võtma kaudset müüki tervikuna.

89 Seega nii alusmääruse artikli 2 lõike 1 kolmanda lõigu kui ka eespool punktis 85 viidatud kohtupraktika kohaselt on kaudse müügi puhul normaalväärtuse arvutamise seisukohalt asjasse puutuvad üksnes need hinnad, mida maksavad sõltumatud kliendid. Pooled on selles küsimuses ka ühel meelel.

90 Mis puudutab müügi-, üld- ja halduskulusid, siis eespool punktidest 86 ja 87 nähtuvate põhimõtete ning nendest tuleneva järelduse kohaselt, nagu see on esitatud eespool punktis 88, vaidlevad hagejad ekslikult vastu komisjoni otsusele tugineda kõigile kuludele, sealhulgas vaidlusalustele müügi-, üld- ja halduskuludele, mida kontsern Interpipe kandis kaudse müügi mõlemas etapis.

91 Tuleb lisada, et kaudse müügi mõlema etapi müügi-, üld- ja halduskulude kumuleerimine ning tavapärase majandustegevuse testi jaoks ainult teises etapis kasutatud hinna arvessevõtmine on kooskõlas alusmääruse kohaldatavate sätetega ja eespool viidatud kohtupraktikaga ning peegeldab majanduslikku tegelikkust. Nimelt võib käesolevas asjas eeldada, et hinnad, mida IPU küsib sõltumatutelt klientidelt toodete eest, mille ta ostis hagejatelt, moodustuvad järgmistest elementidest. Esiteks hõlmavad need hinnad, mida IPU küsib, hindu, mida IPU on ise varem hagejatele maksnud, kusjuures tuleb täpsustada, et viimati nimetatud hinnad kajastavad eeldatavalt toodete tootmiskulusid, nende toodete IPU-le müügiga seoses hagejate kantud müügi-, üld- ja halduskulusid ning võimalikku kasumit. Teiseks hõlmavad need hinnad müügi-, üld- ja halduskulusid, mida IPU kandis samade toodete müümisel sõltumatutele klientidele, millele sõltuvalt juhtumist lisandub kasum. Selleks et tuvastada, kas kaudne müük on kasumlik, peab komisjon kontrollima, kas IPU nõutav hind võimaldab tal tagasi saada hagejatele makstud hinna ning tema müügi-, üld- ja halduskulud. Kuna hind, mida IPU maksis hagejatele, hõlmab muu hulgas nende müügi-, üld- ja halduskulusid, nagu eespool rõhutatud, peab komisjon neid kulusid arvesse võtma. Tuleb aga märkida, et ei saa eeldada – ja hagejad seda ka ei väida –, et müügi-, üld- ja halduskulud, mida IPU sõltumatutele klientidele müümisel kandis, hõlmavad müügi-, üld- ja halduskulusid, mida hagejad kandsid nende ning IPU vahelise kaudse müügi esimeses etapis. Järelikult, kui komisjon ei oleks oma arvutustesse lisanud vaidlusalused müügi-, üld- ja halduskulusid, ei oleks neid arvesse võetud kaudse müügi raames, mistõttu normaalväärtus oleks kindlaks määratud meetodiga, mis ei kajasta majanduslikku tegelikkust.

92 Eeltoodud kaalutlusi arvestades ei saa alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimest lauset tõlgendada nii, et sellega on vastuolus, kui komisjon tugineb tavapärase kaubandustegevuse testi ja normaalväärtuse arvutamise raames nimetatud määruse artikli 2 lõike 3 alusel müügi-, üld- ja halduskuludele, mille hulka kuuluvad ka käesolevas asjas vaidlusalused kulud.

93 Järelikult tuleb tagasi lükata hagejate etteheited selle kohta, et komisjon suurendas kunstlikult normaalväärtust sellega, et võttis normaalväärtuse arvutamisel arvesse vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid. Seetõttu tuleb järgmiseks uurida teisi etteheiteid, mis on esitatud esimese väite põhjendamiseks ja mis puudutavad WTO vaidluste lahendamise organi otsuseid, vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude teoreetilist laadi ning komisjoni otsustuspraktika rikkumist.

WTO vaidluste lahendamise organi otsustel põhinevad etteheited

94 Hagejad väidavad, et WTO apellatsioonikogu, kelle aruanded võtab vastu WTO vaidluste lahendamise organ, on tõlgendanud WTO dumpinguvastase lepingu artikli 2.2.2 esimest lauset, mis vastab alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimesele lausele, täpsustusega, et aluseks tuleb võtta

tegelikud andmed tootmise ja tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müügitehingute kohta, ning et muu kui nende tehingute raames toimunud müük tuleb müügi-, üld- ja halduskuludele ning kasumile vastava summa arvutamisest välja jätta.

95 Olgu meenutatud, et kohtupraktika kohaselt ei kuulu WTO lepingud nende olemust ja ülesehitust arvestades põhimõtteliselt nende normide hulka, millest lähtuvalt kontrollib liidu kohus ELTL artikli 263 esimese lõigu alusel liidu institutsioonide õigusaktide õiguspärasust. Siiski eeldusel, et liit on soovinud täita WTO raames võetud teatud kohustust, või olukorras, kus liidu õigusakt viitab sõnaselgelt WTO lepingute konkreetsetele sätetele, peab liidu kohus kontrollima kõnealuse liidu akti õiguspärasust WTO eeskirjade alusel (vt 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 134 ja seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta samuti 15. novembri 2018. aasta kohtuotsus Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, punktid 66 ja 67).

96 Vastavalt alusmääruse põhjendusele 3 tuleb selleks, et tagada WTO dumpinguvastase lepingu reeglite nõuetekohane ja läbipaistev kohaldamine, nimetatud lepingu sätteid kajastada liidu õigusaktides nii palju kui võimalik.

97 WTO dumpinguvastase lepingu artikli 2.2.2 esimese lause sätted kattuvad sisuliselt alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimese lausega. Sama kehtib ühelt poolt sama lepingu artiklite 2.2 ja 2.2.1 ning teiselt poolt selle määruse artikli 2 lõigete 3 ja 4 sätete kohta.

98 Järelikult tuleb alusmääruse sätteid niivõrd, kuivõrd need vastavad WTO dumpinguvastase lepingu sätetele, tõlgendada nii palju kui võimalik, lähtudes selle lepingu vastavatest sätetest sellistena, nagu neid on tõlgendanud WTO vaidluste lahendamise organ (vt selle kohta 19. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Transnational Company „Kazchrome“ ja ENRC Marketing *vs.* nõukogu, C-10/12 P, ei avaldata, EU:C:2013:865, punkt 54; 18. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, punktid 46–48, ning 10. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Jindal Saw ja Jindal Saw Italia *vs.* komisjon, T-301/16, EU:T:2019:234, punkt 134).

99 WTO apellatsioonikogu tõlgendas WTO vaidluste lahendamise organi poolt 12. märtsil 2001 vastu võetud raportis, mis käsitles vaidlust „Euroopa ühendused – Dumpinguvastased tollimaksud Indiast pärit puuvillase voodipesu impordi suhtes“ (WT/DS 141/AB/R, punkt 82), WTO dumpinguvastase lepingu artiklit 2.2.2 järgmiselt:

„[a]rtikli 2.2.2 sissejuhatava osa esimeses lauses on kõne all „tegelikud andmed tootmise ja müügi kohta tavapärase kaubandustegevuse käigus“. [WTO] dumpinguvastase lepingu koostajad on selgelt väljendanud seda, et müük, mis ei ole toimunud tavapärase kaubandustegevuse käigus, tuleb välja jätta, kui arvutatakse müügi-, üld- ja halduskuludele ning kasumile vastavat summat, kasutades artikli 2.2.2 sissejuhatavas osas ette nähtud meetodit.“

100 Sarnased kaalutlused on esitatud ka WTO vaidluste lahendamise organi 28. oktoobril 2015 vastu võetud WTO apellatsioonikogu raportis, mis käsitles vaidlust „Hiina – Euroopa Liidu päritolu kõrgtehnoloogilised roostevabast terasest õmblusteta torud“ (WT/DS 460/AB/R, punkt 5.27), ja 18. jaanuaril 2018 vastu võetud WTO vaekogu raportis, mis käsitles vaidlust „Ameerika Ühendriigid – Dumpinguvastased meetmed teatavate Koreast pärit, naftaväljadel kasutamiseks mõeldud torujate toodete suhtes“ (WT/DS 488/R, punkt 7.45).

101 Käesolevas asjas tuleb siiski tõdeda, et vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude arvessevõtmine komisjoni poolt ei ole vastuolus WTO vaidluste lahendamise organi otsustest tuleneva põhimõttega, mille kohaselt jäetakse müügi-, üld- ja halduskulude arvutamisel välja müük, mis ei

ole hõlmatud tavapärase kaubandustegevusega. Nimelt, nagu on märgitud eespool punktis 88, tuleb asuda seisukohale, et kaudne müük tervikuna kujutab endast põhimõtteliselt tavapärast kaubandustegevust. WTO vaidluste lahendamise organi eespool viidatud otsused ei puuduta selliseid olukordi nagu kaudne müük, millega on tegemist käesolevas asjas.

102 Kuna WTO vaidluste lahendamise organ ei ole võtnud seisukohta konkreetselt sellise olukorra suhtes nagu see, mis tuleneb kaudsest müügist, siis ei saa asuda seisukohale, et komisjon rikkus vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid arvesse võttes alusmääruse artikli 2 lõike 6 esimest lauset koostoimes WTO dumpinguvastase lepingu artikliga 2.2.2.

Vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude teoreetiline olemus

103 Hagejad väidavad, et tegelikult ei ole nad vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid kandnud. Nad täpsustavad, et nad ei sea kahtluse alla põhimõtet, et seotud poolte vaheline müük toob kaasa teatavaid kulusid, kuid väidavad, et müügi-, üld- ja halduskulud, mida nad mainisid oma vastustes komisjoni küsimustikule, ei ole nende tehingute tüüpilised kulud ning järelikult oleks tulnud need müügi-, üld- ja halduskulud välja jätta. Hagejate sõnul on summad, mille nad märkisid küsimustiku tulpa, mis puudutab „seotud klientidega“ seotud kulusid, teoreetilised ning need märgiti küsimustikku üksnes selleks, et järgida komisjoni koostatud küsimustiku vormi.

104 Lisaks sellele tuleb meenutada, et alusmääruse artikli 2 lõike 5 esimese lõigu alusel arvutatakse kulud tavaliselt „uuritava isiku dokumentide alusel, kui kõnealused dokumendid on kooskõlas asjaomase riigi üldtunnustatud majandusarvestuspõhimõtetega ning nendes esitatakse asjakohasel viisil vaatlusaluse toote tootmis- ja müügikulud“.

105 Lisaks nähtub alusmääruse artikli 6 lõikest 2, et komisjoni talitused koostavad ja edastavad huvitatud pooltele küsimustiku, et saada dumpinguvastaseks uurimiseks vajalikku teavet, ning et need pooled on kohustatud esitama neile talitustele teavet, mis võimaldab komisjonil dumpinguvastast uurimist nõuetekohaselt läbi viia (14. detsembri 2017. aasta kohtuotsus EBMA *vs.* Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punktid 50 ja 51).

106 Alusmääruse artikli 6 lõikes 2 sätestatud küsimustikule antud poolte vastused ning sama määruse artiklis 16 sätestatud hilisem kontrollimine, mida komisjon võib kohapeal läbi viia, on dumpinguvastase menetluse läbiviimisel keskse tähtsusega (vt 30. aprilli 2015. aasta kohtuotsus VTZ jt *vs.* nõukogu, T-432/12, ei avaldata, EU:T:2015:248, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

107 Pealegi nähtub alusmääruse artikli 18 lõigetest 3 ja 6, et teavet, mille huvitatud isikud peavad komisjonile esitama, peavad liidu institutsioonid kasutama dumpinguvastases uurimises järelduste tegemiseks, ning et need huvitatud isikud ei tohi asjasse puutuvat teavet esitamata jätta. Seda, kas tegemist on vajaliku teabega, hinnatakse igal juhtumil eraldi (14. detsembri 2017. aasta kohtuotsus EBMA *vs.* Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punkt 52).

108 Lisaks peab komisjon uurimisasutusena tuvastama dumpingu olemasolu (vt selle kohta 12. oktoobri 1999. aasta kohtuotsus Acme *vs.* nõukogu, T-48/96, EU:T:1999:251, punkt 40, ja 30. aprilli 2015. aasta kohtuotsus VTZ jt *vs.* nõukogu, T-432/12, ei avaldata, EU:T:2015:248, punkt 29).

109 Kogutud teabe kontroll peab võimaldama komisjonil täita oma ülesannet ja veenduda nende andmete õigsuses, mille on esitanud uurimisalune ettevõtja, kes peab parimal võimalikul viisil ja ammendavalt vastama komisjoni esitatud küsimustele ega tohi välja jätta mingeid andmeid ega selgitusi, et komisjon saaks läbi viia vajaliku ristkontrolli, et teha kindlaks esitatud andmete paikapidavus ja jõuda mõistlikkuse piires õigete järeldusteni (3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Yieh United Steel *vs*. komisjon, T-607/15, edasi kaevatud, EU:T:2019:831, punkt 78).

110 Käesolevas asjas esitasid hagejad komisjoni poolt neile edastatud küsimustikule vastates andmed vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude kohta. Kuigi nad seadsid kahtluse alla põhimõtte, et neid kulusid tuleb arvesse võtta, viidates komisjoni meetodi muutumisele võrreldes komisjoni läbiviidud varasemate läbivaatamistega, ei väljendanud nad kahtlust sellele institutsioonile edastatud andmete usaldusväärsuses.

111 Üldkohtus väidavad hagejad, et kui nad täitsid vaidlustatud müügi-, üld- ja halduskulude hindamiseks komisjoni küsimustiku, kohaldasid nad oma müügi-, üld- ja halduskulude kogusummale kordajat, mis vastas nende IPU-le müügi käibe osakaalule nende kogumüügist tekkinud käibes. Hagejad leiavad, et kuna alusmääruse artikli 2 lõike 1 kolmanda lõigu kohaselt ei saa nende toodete IPU-le müügi hindu kasutada normaalväärtuse kindlaksmääramiseks, siis ei oma ka sellest müügist saadud käive tähtsust müügi-, üld- ja halduskulude kindlaksmääramisel. Sellise meetodi kohaselt arvutatud müügi-, üld- ja halduskulud on teoreetilised ning oleks tulnud normaalväärtuse arvutamisest välistada.

112 Hagejad möönavad siiski, et seotud äriühingute vaheline müük toob kaasa teatud müügi-, üld- ja halduskulud. Tuleb märkida, et selle nendepoolse mööndusega koos ei ole välja pakutud muud meetodi, kui see, mis tuleneb küsimustikust, mida komisjon kasutas vaidlustatud müügi-, üld- ja halduskulude hinnangulise suuruse määramiseks ning mida komisjon pidi arvesse võtma, nagu nähtub eespool punktist 90.

113 Mis puudutab etteheidet, et komisjoni küsimustikust tuleneva meetodi kohaldamise tulemusel hinnati vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid koefitsiendi alusel, mis arvutati selliste seotud äriühingute nagu hagejad ja IPU vahel kohaldatavate hindade põhjal, siis tuleb tõdeda, et alusmääruse artikli 2 lõikes 1, millele hagejad tuginevad (vt eespool punkt 111), puudub viide müügi-, üld- ja halduskuludele. On tõsi, et selle sätte kolmas lõik välistab võimaluse arvestada seotud äriühingute vahelistes tehingutes kasutatud hindasid nende hindadena, mille alusel arvutatakse normaalväärtus, mille aluseks selle lõigu sõnastuse kohaselt „võetakse tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärase kaubandustegevuse käigus makstud või makstavad hinnad“. Hagejad ei ole siiski tõendanud, et seotud äriühingute vahel kohaldatavatele hindade ettenähtud välistamine tõi kaasa nende äriühingute vahelise müügi osas müügi-, üld- ja halduskuludega arvestamata jätmise.

114 Seega ei saa hagejate käesolevad etteheited kummutada eespool punktidest 83–91 tulenevat põhimõtet, mille kohaselt on komisjon kohustatud normaalväärtuse arvutama, võttes arvesse kõiki kulusid, mis on seotud Ukrainas müüdud tooteliikide müügiga, sealhulgas kõiki kulusid, mis on seotud kaudse müügiga. Järelikult tuleb need etteheited tagasi lükata.

Komisjoni otsustuspraktika rikkumine

115 Hagejad väidavad, et võttes normaalväärtuse kindlaksmääramisel arvesse vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid, rikkus komisjon omaenda otsustuspraktikat.

116 Tuleb siiski meenutada, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestava määruse seaduslikkust tuleb hinnata õigusnormide ja eelkõige alusmääruse sätete alusel, mitte komisjoni ja nõukogu väidetava varasema otsustuspraktika alusel (18. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler *vs.* nõukogu, T-351/13, ei avaldata, EU:T:2016:616, punkt 107; vt selle kohta ka 4. oktoobri 2006. aasta kohtuotsus Moser Baer India *vs.* nõukogu, T-300/03, EU:T:2006:289, punkt 45).

117 Kuna käesolevas asjas on tuvastatud, et vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude hõlmamine normaalväärtuse arvutamisse on kooskõlas alusmäärusega, tuleb käesolev etteheide tagasi lükata kui ebaedukas, ning ei ole vaja analüüsida, kas institutsioonid kohaldasid nende määruste vastuvõtmisel, millele hagejad tuginevad, teistsugust meetodit kui see, mida kasutati käesolevas asjas.

118 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb järeldada, et võttes normaalväärtuse kindlaksmääramisel arvesse vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid, ei ole komisjon rikkunud alusmääruse artikli 2 lõike 3 esimest lõiku, lõike 4 esimest lõiku ja lõike 6 esimest lauset ega samuti WTO dumpinguvastase lepingu artikli 2.2.2 esimest lauset.

119 Seega tuleb esimene väide, mis on esitatud eespool punktis 33, tagasi lükata.

Teine väide, et on tehtud ilmne hindamisviga, kohaldades ekspordihinna suhtes summat, mis vastab müügi-, üld- ja halduskuludele ning komisjonitasu alusel töötava esindaja kasumile

120 Hagejad tuginevad oma väites ilmsele hindamisveale, mille komisjon nende sõnul tegi alusmääruse artikli 2 lõike 10 esimese kuni neljanda lause ja punkti i tõlgendamisel.

121 Hagejad väidavad, et menetluses, mille tulemusel võeti vastu vaidlustatud määrus, kohandas komisjon alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel ekspordihinna arvutamisel valesti allapoole hinda, mida IPE kasutas vaatlusaluse toote müügil esimestele sõltumatutele klientidele liidus (edaspidi „vaidlusalune kohandamine“). Vaidlusalune kohandamine tõi kaasa normaalväärtuse ja hagejate ekspordihinna vahelise funktsionaalse asümmeetria, mis mõjutas hindade võrreldavust, rikkudes nõnda sama määruse artikli 2 lõike 10 esimest kuni neljandat lauset. Selle kohandamise asemel oleks komisjon pidanud lähtuma nendest hindadest, nagu ta oli seda teinud varasemate läbivaatamiste käigus, järgides esimese kohtuotsuse Interpipe juhiseid, mille Euroopa Kohus oli andnud. Asjaolud, mille komisjon dokumendis DIG 2019, vaidlustatud määruses ja 2. augusti 2019. aasta kirjas esitas, ei õigusta vaidlusalust kohandamist.

122 Esiteks leiavad hagejad, et vale on komisjoni väide, nagu oleks IPCT – mis lisandus IPE-le – asutamise (vt eespool punkt 14) tulemusel neil sellest alates olnud samade toodete liitu eksportimist võimaldavad paralleelsed kanalid. Nende väitel on komisjon sellest teinud eksliku järelduse, et IPE tuli sellest alates kvalifitseerida esindajaks, mitte hagejatest ja IPUst moodustuva ühe majandusüksuse struktuurisiseseks müügiosakonnaks nagu varem. Komisjon ei ole esitanud ühtegi selgitust, mis näitaks, et väidetav seos IPCT kui liidus asuva seotud importija olemasolu ja IPE õigusliku staatuse määratluse muutumise vahel tekib automaatselt. IPE tegutseb vaatamata IPCT asutamisele jätkuvalt endisel viisil ning on endiselt hagejate peamine ekspordikanal käesolevate dumpinguvastaste meetmetega hõlmatud toote liitu müümisel. IPCT asutati selleks, et lihtsustada peamiselt Saksamaal vaatlusaluse toote määratlusega hõlmamata raudteerataste müüki. Lisaks ei võimalda alusmäärus ega kohtupraktika järeldada, et „paralleelse“ müügikanali olemasolu võiks kahjustada seotud kaupleja õiguslikku staatust struktuurisisese müügiosakonnana. Sellise staatuse välistamise otsustav kriteerium on see, kas kaupleja käive

tekkis peamiselt muude kui seotud ettevõtjatelt pärit toodete müügist. Ent vaatlusaluse toote, mida IPE liidus müüb, tarnivad viimasele täies ulatuses hagejad. Selle järelduse tõele vastavust ei sea kahtluse alla komisjoni rõhutatud asjaolu, et IPE põhikiri ei sisalda hagejate kasuks ainuõigusklauslit, mis formaalselt takistaks IPE-l teha hankeid teistelt tootjatelt.

123 Lisaks märgivad hagejad, et IPCT asutati 2014. aastal ja et komisjon oli 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise ajal teadlik selle äriühingu olemasolust, kuid ei leidnud, et see faktiliste asjaolude muutus on piisav põhjus, et vaadata üle IPE kui struktuurisisese müügiosakonna õiguslik staatus.

124 Teiseks, ehkki hagejad möönavad, et IPU tegeleb komisjoni kirjeldatud koordineerimisega (vt eespool punkt 20), vaidlevad nad vastu komisjoni järeldusele, et vastavad ülesanded ei ole ühildatavad IPE kuulumisega hagejate ja IPUga samasse ühte majandusüksusesse ning osutavad sellele, et IPEd tuleks käsitada komisjonitasu alusel töötava esindajana. Selles küsimuses tuginevad nad esimesele kohtuotsusele Interpipe.

125 Kolmandaks väidavad hagejad, et kuigi ühelt poolt IPU ja teiselt poolt IPE või IPCT vahel sõlmitud lepingud (edaspidi „vaidlusalused lepingud“) sisaldavad tingimusi, mis käsitlevad kaebusi kauba lepingulistele nõuetele ja spetsifikatsioonidele mittevastavuse kohta ning pooltel lõppostjate ees olevat vastutust kvaliteedi hindamise, veo käigus tekitatud kahju ja tehnilise korrigeerimise küsimustes, ei võimalda see asjaolu teha järeldust, et IPE on struktuurisisene müügiosakond. Need Ukraina õiguse nõuete täitmiseks lepingus olevad tingimused ei muuda IPE õigusliku staatuse majanduslikku tegelikkust: IPE on müügiosakond, mitte aga komisjonitasu alusel töötav esindaja.

126 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu.

127 Enne nende argumentide analüüsimist tuleb meelde tuletada asjakohaseid sätteid ja kohtupraktikast tulenevaid põhimõtteid ning seda, kuidas kontserni Interpipe suhtes on varem kohaldatud alusmäärusele eelnenud määrustes ja alusmääruse artikli 2 lõike 10 punktis i ette nähtud kohandamist.

128 Alusmääruse artikli 2 lõike 10 esimese lause kohaselt „[tehakse] ekspordihinna ja normaalväärtuse vahel […] õiglane võrdlus“. Selle määruse artikli 2 lõike 10 kolmandas lauses on ette nähtud, et „[k]ui kindlaksmääratud normaalväärtus ja ekspordihinnad ei ole võrreldavatel alustel, võetakse igal juhul eraldi kohanduste näol nõuetekohaselt arvesse neid tegurite väidetavaid ja ilmnenud erinevusi, mis mõjutavad hindu ja hinna võrreldavust“.

129 Alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaselt on „[k]omisjonitasu“ „[tegur] [mille alusel] võib […] kohandada“. Konkreetselt näeb see säte ette, et „[k]ohandatakse vaatlusaluse müügiga seotud komisjonitasude erinevusi“. Selles sättes on täpsustatud, et „[m]õiste „komisjonitasu“ hõlmab toote või samasuguse toote müüja saadud hinnalisandit, kui sellise müüja funktsioonid on sarnased komisjonitasu alusel töötava esindaja omadega“.

130 Siiski nähtub kohtupraktikast, et alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel on kohandamine võimalik ainult siis, kui kolmandas riigis asutatud tootja ja temaga seotud turustaja, kes korraldab eksporti liitu, moodustavad ühe majandusüksuse (26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 39).

131 Nimelt on Euroopa Kohus otsustanud, et ühe majandusüksuse mõiste, mis töötati välja normaalväärtuse kindlaksmääramiseks, nagu nähtub eespool punktidest 83 ja 84, on kohaldatav ka ekspordihinna kindlaksmääramisel (vt selle kohta 16. veebruari 2012. aasta kohtuotsus nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punktid 55 ja 56, ning 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon, T-466/12, EU:T:2015:151, punktid 108 ja 109).

132 Eespool punktis 84 meenutatud kohtupraktikas kinnistunud põhimõtetest lähtudes tuleb märkida, et ühe majandusüksuse olemasolu tunnustamine võimaldab vältida seda, et kulud, mis ilmselgelt sisalduvad toote müügihinnas, kui müügitehingu teeb tootja struktuurisisene müügiosakond, ei sisaldu müügihinnas, kui sama müügitehingu teeb ettevõtja, kes on õiguslikult eraldiseisev, kuid keda tootja majanduslikult kontrollib (26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 41).

133 Järelikult ei saa sellise kaupleja ülesandeid, kes moodustab kolmandas riigis asutatud tootjaga ühe majandusüksuse, pidada samastatavateks komisjonitasu alusel töötava esindaja omadega alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i tähenduses (vt selle kohta 26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 42).

134 Kui analüüsitakse seda, kas tootja ja temaga seotud kaupleja moodustavad ühe majandusüksuse, on otsustava tähtsusega võtta arvesse selle tootja ja turustaja omavaheliste suhete majanduslikku tegelikkust. Kuna tuvastada tuleb selle tootja ja turustaja suhete majanduslik tegelikkus, siis peavad liidu institutsioonid arvesse võtma kõiki asjas tähtsust omavaid tegureid, mis võimaldavad kindlaks teha, kas see turustaja täidab või ei täida kõnealuse tootja struktuurisisese müügiosakonna ülesandeid (vt selle kohta 26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).

135 Mis puudutab tõendamiskoormist seoses alusmääruse artikli 2 lõike 10 punktides a–k loetletud spetsiifiliste kohandamistega, siis kohtupraktika kohaselt peab see lasuma poolel, kes soovib sellele tugineda (vt selle kohta 26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 83 ja seal viidatud kohtupraktika).

136 Niisiis juhul, kui liidu institutsioonid leiavad, et ekspordihinda tuleb allapoole kohandada põhjusel, et tootjaga seotud müügiettevõtja täidab ülesandeid, mis on samastatavad komisjonitasu alusel töötava esindaja omadega, peavad need institutsioonid vähemalt esitama üksteist toetavad kaudsed tõendid, mis kinnitavad, et see tingimus on täidetud (vt 26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 84 ja seal viidatud kohtupraktika).

137 Kui liidu institutsioonid on esitanud üksteist toetavad kaudsed tõendid selle kohta, et tootjaga seotud kaupleja täidab ülesandeid, mis on samastatavad komisjonitasu alusel töötava esindaja omadega, siis järelikult peab see kaupleja või see tootja tõendama, et alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohandamine ei ole põhjendatud (26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 85).

Kontserni Interpipe suhtes varem kohandamiste tegemine alusmäärusele eelnenud määruste ja alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel

– Kontserni Interpipe suhtes määruses nr 954/2006 tehtud kohandamine ja selle määruse esimeses kohtuotsuses Interpipe tuvastatud õigusvastasuse järelmid

138 Nagu on meenutatud eespool punktides 4 ja 6, kasutati määruses nr 954/2006 endistele äriühingutele Interpipe, kelle õigusjärglased hagejad on, kohaldatava dumpinguvastase tollimaksu arvutamisel hindade, mida kasutas Šveitsi äriühing Sepco (nüüd IPE), puhul kohandamist, mis on analoogne vaidlusaluse kohandamisega. Esimeses kohtuotsuses Interpipe tühistas Üldkohus nimetatud määruse osaliselt just selle kohandamise õigusvastasuse tõttu.

139 Sellise otsustuse põhjendamiseks märkis Üldkohus kõigepealt, et komisjon tugines kolmele asjaolule, et järeldada, et Sepco täitis ülesandeid, mis on samastatavad komisjonitasu alusel töötava esindaja omadega. Esiteks müüsid endised äriühingud Interpipe vaatlusalust toodet otse liitu. Teiseks tegutses Ukrainas asuv tootjaga seotud müügiettevõtja SPIG Interpipe (hiljem IPU) endiste äriühingute Interpipe ja Sepco vaheliste müügitehingute puhul esindajana. Kolmandaks olid Sepco sidemed nimetatud äriühingutega ebapiisavad ega võimaldanud järeldada, et need teda kontrollisid või et Sepcot ja endisi äriühinguid Interpipe kontrollis üks ja sama isik (esimene kohtuotsus Interpipe, punkt 182).

140 Esimese asjaolu kohta tuvastas Üldkohus, et endiste äriühingute Interpipe otsemüük liitu oli üleminekuperioodil suunatud uutesse liikmesriikidesse. Lisaks moodustas otsemüük ligikaudu 8% nende äriühingute kogumüügist liitu ning oli seega marginaalne. Järelikult täitsid need äriühingud Sepco müügifunktsioonidega võrreldes üksnes täiendavat funktsiooni ja seda üksnes üleminekuperioodil (esimene kohtuotsus Interpipe, punkt 185).

141 Mis puudutab teist asjaolu, siis rõhutas Üldkohus, et nõukogu ei selgitanud, kuidas asjaolu, et SPIG Interpipe sai komisjonitasu endiste äriühingute Interpipe müügilt Sepcole, võib tõendada, et Sepco täitis funktsiooni, mis on sarnane komisjonitasu alusel töötava esindaja omaga või takistab seda lugemast nende äriühingute struktuurisiseseks müügiosakonnaks (esimene kohtuotsus Interpipe, punkt 186).

142 Kolmanda asjaolu kohta märkis Üldkohus, et toimiku materjalid ei võimalda tuvastada piisavate sidemete puudumist Sepco ja ühe endise äriühingu Interpipe vahel (esimene kohtuotsus Interpipe, punkt 187).

143 Üldkohus järeldas sellest, et nõukogu tegi muudetud määruse nr 384/96 artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisel ilmse hindamisvea osas, milles ta kohandas ekspordihinda, mida Sepco nõudis ühe endise äriühingu Interpipe toodetud toodetelt (esimene kohtuotsus Interpipe, punkt 190). Kaitseõiguste rikkumise tõttu leiti, et see kohandamine on õigusvastane ka seetõttu, et seda kohaldati teise endise äriühingu Interpipe toodetud toodetega seotud tehingutele (esimene kohtuotsus Interpipe, punktid 209–211).

144 Rakendusmääruse nr 540/2012, mille nõukogu võttis vastu vastavalt ELTL artiklile 266, täites esimest kohtuotsust Interpipe, mille Euroopa Kohus jõusse jättis, põhjendustes 12 ja 13 meenutas nõukogu ühelt poolt, et Üldkohus leidis, et normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlemisel ei oleks liidu institutsioonid kontserni Interpipe puudutaval konkreetsel juhul pidanud komisjonitasu alusel kohandamist tegema, ja teiselt poolt märkis, et järelikult arvutati dumpingumarginaal uuesti, ekspordihinda komisjonitasude erinevuse alusel kohandamata.

145 Nagu komisjon kohtuistungil kinnitas, ei käsitlenud nõukogu rakendusmääruses nr 540/2012 küsimust, kas muud tõendid peale nende, mida Üldkohus analüüsis esimeses kohtuotsuses Interpipe, võivad õigustada kohandamist, mis tunnistati selles kohtuotsuses ebaseaduslikuks.

146 Selline analüüs ei tulene ka rakendusmäärusest nr 585/2012, millega nõukogu jättis kehtima kõnealused dumpinguvastased meetmed (vt eespool punkt 9). Nimelt tuleneb selle rakendusmääruse põhjendustest 7, 38 ja 57, et pärast liidu kohtu otsuseid ei tulnud kontserni Interpipe ekspordihinna suhtes teha mingeid kohandamisi. Sama kehtib ka 2012. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise tulemusel vastu võetud rakendusmääruse nr 795/2012 kohta, nagu nähtub selle põhjendustest 2, 27 ja 28.

147 Rakendusmääruses 2018/1469, mis võeti vastu 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise tulemusel, kirjeldas komisjon põhjendustes 4 ja 5 kõiki kontserni Interpipe suhtes kehtivaid dumpinguvastaseid meetmeid. Põhjenduses 86 täpsustas ta, et kui eksportiv tootja eksportis vaatlusalust toodet IPE vahendusel sõltumatutele klientidele liidus, tehti ekspordihind kindlaks vastavalt alusmääruse artikli 2 lõikele 8 liitu ekspordiks müüdud vaatlusaluse toote eest tegelikult makstud või makstavate hindade põhjal. Põhjenduses 87 lisas komisjon, et kui eksportiv tootja eksportis vaatlusalust toodet liitu IPCT vahendusel, tehti ekspordihind nimetatud määruse artikli 2 lõike 9 kohaselt kindlaks selle hinna alusel, millega imporditud toode liidus esimest korda sõltumatutele klientidele edasi müüdi.

148 Seega just põhjustel, mis tulenesid esimesest kohtuotsusest Interpipe, jättis komisjon rakendusmääruses 2018/1469 alusmääruse artikli 2 lõike 10 punktis i ette nähtud kohandamise IPE müüdavate toodete ekspordihindade suhtes endiselt tegemata.

– ***Vaidlusaluse kohandamise tegemine***

149 Seevastu 2019. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise raames järeldas komisjon, olles analüüsinud põhjalikumalt hagejate ja IPE suhete küsimust, et vaidlustatud kohandamine tuleb teha.

150 Vaidlustatud määruse põhjendustest 39–42 nähtub, et komisjoni sõnul eksportis kontsern Interpipe 2019. aastal lõpule viidud vahepealset läbivaatamist käsitleval uurimisperioodil asjaomast toodet liitu, kasutades kahte erinevat müügikanalit, nimelt IPEd, kes on seesama Šveitsis asuv tootjaga seotud kaupleja, kelle kaudu ta eksportis oma tooteid 2012. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise ajal, ja IPCTd. Viimasena nimetatud turustuskanalit viimase vahepealse läbivaatamise ajal veel ei eksisteerinud. Seetõttu ja muude andmete põhjal, mida nende konfidentsiaalsuse tõttu ei esitatud selles määruses, vaid mis edastati hagejatele 2. augusti 2019. aasta kirjas, leidis komisjon, et vaidlusalune kohandamine tuleb teha.

151 Nagu nähtub 2. augusti 2019. aasta kirjast, oli komisjoni arvates vaidlusalune kohandamine põhjendatud nelja järgmise asjaoluga.

152 Esiteks märkis komisjon, et IPE ja IPCT müüsid samu tooteid ning pakkusid samu teenuseid liidus asuvatele klientidele. Seega ei olnud IPE, kes ei olnud seotud IPCT tehtavate müügitehingutega, enam ainus äriühing, kes tegeles hagejate toodetud toodete turustamisega liidus. Ta lisas, et IPCT ei vastuta mitte ainult suure osa kontserni Interpipe müügi eest liidus, vaid müüs asjaomast toodet ka mitmes liikmesriigis ja isegi teatud klientidele, kellega IPE töötas.

153 Teiseks oli IPU komisjoni sõnul ühenduslüli ühelt poolt IPE ja IPCT ning teiselt poolt hagejate vahel selles mõttes, et ta kogus IPE-lt ja IPCT-lt saadud tellimusi ning andis need ühele või teisele hagejale nende tootmisvõimsuse ja tootmisprogrammi alusel.

154 Kolmandaks tuvastas komisjon, et kõnealused lepingud (vt eespool punkt 125) nägid ette üksikasjaliku korra kaebuste lahendamiseks seoses selliste toodetega, mis ei vasta lepingulistele nõuetele ja spetsifikatsioonidele. Need lepingud reguleerisid ka müüja ja kliendi ainuvastutust kvaliteedi, transpordil tekkinud kahju ja lõpptarbijat arvestades tehtud tehniliste kohandamiste hindamisel ning neis oli üksikasjalik osa vahekohtumenetluse kohta IPU kui müüja ja IPE või IPCT kui klientide vahel lepingutingimustest tulenevate vaidluste lahendamiseks. Komisjon lisas, et enamikul juhtudel tegutses IPU hagejate agendina, ning et ühelt poolt IPU ja teiselt poolt IPE või IPCT vahel sõlmitud lepingutes on sõnaselgelt mainitud riski üleminekut IPU-lt kas IPE-le või IPCT-le.

155 Neljandaks rõhutas komisjon, et IPE põhikiri ei sisaldanud hagejate kasuks ainuõigusklauslit, mistõttu oli neil lubatud toodet hankida teistelt tootjatelt.

Vaidlusaluse kohandamise aluseks olevate asjaolude kahtluse alla seadmine hagejate poolt

156 Enamikus hagejate poolt käesoleva väite toetuseks esitatud etteheidetest heidetakse komisjonile ette seda, et viimane kaldus vaidlustatud kohandamist tehes kõrvale järeldustest, millele institutsioonid olid jõudnud Sepco (nüüd IPE) rolli suhtes, pärast seda, kui nad olid täitnud esimese kohtuotsuse Interpipe.

157 Käesoleva väite hindamiseks tuleb siiski piirduda selle kindlakstegemisega, kas komisjon tegi ilmse hindamisvea, kui ta leidis, et eespool punktides 152–155 välja toodud neli tegurit võimaldasid teha vaidlusaluse kohandamise. Nimelt kattuvad hagejate muud etteheited nendega, millega nad põhjendavad kolmanda väite teist osa, mis puudutab alusmääruse artikli 11 lõike 9 rikkumist sellega, et komisjon muutis meetodit, ilma et oleks täidetud selles sättes selleks ette nähtud tingimused. Neid etteheiteid käsitletakse seega selle väiteosa analüüsimisel.

158 Tuleb tõdeda – nagu komisjon kohtuistungil märkis vastuseks Üldkohtu küsimusele, ilma et hagejad oleks sellele vastu vaielnud –, et kõigil eespool punktides 152–155 nimetatud neljal asjaolul puudub seos kolme asjaoluga, mida Üldkohus uuris esimeses kohtuotsuses Interpipe ja mille puhul ta tuvastas ilmse hindamisvea olemasolu (vt eespool punktid 139–143). Järelikult ei mõjuta selle kohtuotsuse õiguspärasust asjaolu, et esimeses kohtuotsuses Interpipe ei peetud neid kolme asjaolu vaidlusaluse kohandamisega analoogse kohandamise põhjendamiseks piisavaks, kuna komisjon tugineb oma otsuse põhjendamiseks nendele neljale erinevale asjaolule.

159 Mis puutub IPE põhikirjas hagejate kasuks ainuõigusklausli puudumisse (vt eespool punkt 155), siis tuleb meenutada, et kohtupraktika kohaselt on nendelt tootjatelt, kes ei ole kauplejaga seotud, pärit toodete osa selle kaupleja müügis oluline tegur selle kindlaksmääramisel, kas see kaupleja moodustab seotud tootjaga ühe majandusüksuse. Seega, kui kaupleja saab suure osa oma käibest sõltumatutelt ettevõtjatelt pärinevate toodete müügist, võib see asjaolu kujutada endast kaudset tõendit selle kohta, et selle kaupleja ülesanded ei ole struktuurisisese müügiosakonna ülesanded (25. juuni 2015. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs*. nõukogu, T-26/12, ei avaldata, EU:T:2015:437, punkt 53).

160 Käesolevas asjas vaidlevad hagejad vastu komisjoni argumendile, et IPE põhikirjas puudub nende kasuks ainuõigusklausel. Nad väidavad, ilma et komisjon selles küsimuses vastuväiteid oleks esitanud, et tegelikult müüs IPE alati vaid nende toodetud vaatlusalust toodet.

161 Kuna liidu institutsioonid peavad tuginema asjaomaste äriühingute vaheliste suhete tegelikule majanduslikule olukorrale (vt eespool punktid 83 ja 134), ei ole niisuguse ainuõigusklausli puudumine seega asjaolu, millega võiks tulemuslikult põhjendada vaidlusaluse kohandamise õiguspärasust.

162 Mis puutub kõnealuste lepingute sisusse (vt eespool punktid 125 ja 154), siis tuleb ennekõike meenutada, et kohtupraktika kohaselt on äriühingute vahel sõlmitud kirjalike lepingute olemasolu oluline asjaolu selle kindlakstegemiseks, kas need äriühingud moodustavad ühe majandusüksuse või mitte. Selliste lepingute olemasolu nimelt pigem tõendab, et asjaomaste äriühingute vaheline suhe on korraldatud tavapäraste äritingimuste alusel (vt selle kohta 25. juuni 2015. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, T-26/12, ei avaldata, EU:T:2015:437, punkt 60).

163 Käesoleval juhul toetab kõnealuste lepingute sisu, nagu seda kirjeldas komisjon 2. augusti 2019. aasta kirjas ja nagu see nähtub dokumentidest, mille komisjon esitas vastuseks menetlust korraldavale meetmele (vt eespool punkt 28), tõendina komisjoni otsust teha vaidlusalune kohandamine. Sellise vahekohtuklausli olemasolu, mis on mõeldud lepingu sõlminud äriühingute vahel tekkida võivate lepinguliste vaidluste lahendamiseks poolte vahel üksmeele puudumise korral ja mis eeldab mitte ainult kahe eraldiseisva juriidilise isiku, vaid ka kahe erineva huviga majandusüksuse olemasolu, ei näi olevat kooskõlas ühe majandusüksuse olemasoluga ja neist ühe ettevõtja kvalifitseerimisega struktuurisiseseks müügiosakonnaks (vt selle kohta analoogia alusel 25. juuni 2015. aasta kohtuotsus PT Musim Mas *vs.* nõukogu, T-26/12, ei avaldata, EU:T:2015:437, punktid 62 ja 63).

164 Mis puutub sellesse, et IPE ja IPCT tegevus liidus asuvate klientide suhtes on identne (vt eespool punkt 152), siis tuleb märkida, et hagejad ei ole esitanud tõendeid, mis seaksid kahtluse alla komisjoni järeldused IPCT rolli kohta, mille kohta ta märkis, et see ettevõtja müüs asjaomast toodet liidus osaliselt samadele klientidele, kes hankisid tooteid IPE-lt. Nimelt piirdusid hagejad kinnitusega, et IPCT asutati selleks, et lihtsustada peamiselt Saksamaal raudteerataste müüki, mis ei kuulu vaatlusaluse toote määratluse alla. Lisaks möönsid hagejad oma märkustes dokumendi DIG 2019 kohta, et IPCT „müüs teatavates liikmesriikides vaatlusalust toodet piiratud koguses“.

165 Komisjon aga väidab põhjendatult, et ühel majandusüksusel on põhimõtteliselt ühtne struktuurisisene müügiosakond, mistõttu IPE ja IPCT müügifunktsioonide isegi osaline identsus liidus on tõend, mis välistab võimaluse, et IPE kujutab endast sellist osakonda.

166 Lõpuks tuleb märkida, et IPU ühenduslüli roll (vt eespool punkt 153) toetab komisjoni järeldust, mille kohaselt IPCT rolliga on vastuolus IPE kvalifitseerimine struktuurisiseseks müügiosakonnaks. Nimelt nagu märkis komisjon kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates, ei võimalda asjaolu, et IPU töötleb nii IPE kui ka IPCT tellimusi, välistada mis tahes konkurentsi kahe viimati nimetatud äriühingu vahel samade toodete müümisel liidu turul. Hagejad aga ei ole esitanud põhjuseid, miks kontsern Interpipe on korraldatud nii, et äriühing, kes eeldatavasti tegutseb struktuurisisese müügiosakonnana, konkureerib sama kontserni teise äriühinguga.

167 Sellest järeldub, et kui välja arvata, et IPE põhikirjas puudub ainuõiguslik klausel hagejate kasuks, kujutavad komisjoni esitatud asjaolud endast üksteist toetavaid kaudseid tõendeid, mis välistavad võimaluse lugeda IPE struktuurisiseseks müügiosakonnaks (vt eespool punkt 137).

168 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb järeldada, et vaidlusalust kohandamist tehes ei teinud komisjon ilmset hindamisviga. Seega tuleb eespool punktis 34 esitatud teine väide tervikuna tagasi lükata.

Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud alusmääruse artikli 11 lõiget 9 sellega, et komisjon muutis normaalväärtuse ja ekspordihinna arvutamise meetodit

169 Hagejad väidavad, et alusmääruse artikli 11 lõike 9 kohaselt peab komisjon selle määruse artikli 11 lõigete 2 ja 3 alusel läbi viidava läbivaatamise käigus eelkõige normaalväärtuse ja ekspordihinna kindlaksmääramiseks üldjuhul kasutama sama meetodit, mida ta kasutas uurimise käigus, mille tulemusel kehtestati läbivaatamise esemeks olevad meetmed. Seda meetodit võib muuta üksnes juhul, kui asjaolud on muutunud. Seevastu ei saa komisjon kasutada uut meetodit üksnes sel põhjusel, et ta peab seda varasemast meetodist kohasemaks, juhul kui varasem meetod on alusmäärusega kooskõlas. Käesoleval juhul on võrdlusmeetod see, mida kasutati 2018. aastal lõpule viidud lõplikul läbivaatamisel. Lisaks väidavad hagejad, et kui komisjon soovib tugineda oma esialgsele uurimisele, siis läheb ta vastuollu omaenda argumendiga, mille kohaselt varasem uurimine ei kujuta endast võrdlusalust.

170 Hagejad meenutavad, et komisjon ei võtnud vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid arvesse ei 2012. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise ega ka – pärast nende esitatud märkusi (vt eespool punktid 13, 15 ja 17) – 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus, ning kuigi IPCT asutati enne viimati nimetatud läbivaatamist, arvutati ekspordihind selle läbivaatamise raames nii, et IPE kasutatud hindade suhtes vaidlusalust kohandamist ei tehtud.

171 Seega on komisjon hagejate käesoleva väite kohaselt rikkunud alusmääruse artikli 11 lõiget 9 kahel viisil sellega, et arvutas 2019. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise käigus ühelt poolt normaalväärtuse (esimene väiteosa) ja teiselt poolt ekspordihinna (teine väiteosa), kasutades varem kohaldatust erinevat meetodit. Hagejad täpsustavad, et muudatused, mille komisjon tegi oma arvutustes, kujutavad endast „meetodit“ eespool viidatud sätte tähenduses, mitte aga „lähenemisviisi“, mida komisjon kasutas mõistena Üldkohtus ja mis ei vasta ühelegi alusmääruses sisalduvale mõistele.

172 Enne käesoleva väite kahe osa analüüsimist tuleb meenutada alusmääruse artikli 11 lõike 9 sõnastust ja kohtupraktikast tulenevaid põhimõtteid.

173 Alusmääruse artikli 11 lõike 9 kohaselt rakendab komisjon kõikides selle artikli kohaselt läbiviidavates läbivaatamise uurimistes, juhul kui asjaolud ei ole muutunud, sama meetodit nagu tollimaksu kehtestamisega päädinud uurimises, võttes eelkõige arvesse sama määruse artikli 2 sätteid.

174 Esiteks tuleb mainida, et erandit, mille puhul on institutsioonidel lubatud läbivaatamismenetluses rakendada esialgse uurimisega võrreldes erinevat meetodit, kui asjaolud on muutunud, tuleb tõlgendada kitsalt, sest üldreeglist tehtud erandit või kõrvalekaldumist tuleb tõlgendada kitsalt (vt 3. detsembri 2020. aasta otsus kohtuasjas Changmao Biochemical Engineering *vs.* Distillerie Bonollo jt, C-461/18 P, EU:C:2020:979, punkt 143). Tõendamiskoormis lasub institutsioonidel,

kes peavad tõendama, et asjaolud on muutunud, et kohaldada läbivaatamise uurimises teistsugust meetodit kui varasema uurimise puhul (19. septembri 2013. aasta kohtuotsus Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials *vs.* nõukogu, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punkt 18).

175 Nõue, et alusmääruse artikli 11 lõikes 9 erandina sätestatud võimalust muuta meetodit tuleb tõlgendada kitsalt, ei või anda liidu institutsioonidele võimalust jätkuvalt kohaldada meetodit, mis ei ole kooskõlas kõnealuse määruse artikli 2 sätetega (vt selle kohta 19. septembri 2013. aasta kohtuotsus Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials *vs.* nõukogu, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punkt 19; 18. septembri 2014. aasta kohtuotsus Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkt 43, ja 3. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Changmao Biochemical Engineering *vs.* Distillerie Bonollo jt, C-461/18 P, EU:C:2020:979, punkt 144).

176 Seevastu ei piisa meetodi muutmise põhjendamiseks siiski sellest, et uus meetod on sobivam kui varasem, juhul kui varasem meetod on kooskõlas alusmääruse artikliga 2 (vt 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 91 ja seal viidatud kohtupraktika).

177 Teiseks puudutab alusmääruse artikli 11 lõike 9 sätetes käsitletav asjaolude muutus näitajaid, mida vastavalt sama määruse artikli 2 sätete kohaselt valitud meetodi järgi tuli kohaldada dumpingumarginaali arvutamiseks tollimaksu kehtestamisega päädinud uurimises (vt selle kohta 28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus CHEMK ja KF *vs.* nõukogu, T-169/12, EU:T:2015:231, punkt 90).

178 Kolmandaks ei tähenda sama meetodi kasutamine seda, et on vaja üle võtta samad andmed, mis on kogutud varasema uurimise käigus, ega ka samadest andmetest saadud faktilised või arvulised järeldused (7. veebruari 2013. aasta kohtuotsus Acron *vs.* nõukogu, T-118/10, ei avaldata, EU:T:2013:67, punkt 115).

179 Nende kaalutluste alusel tuleb uurida käesoleva väite kummagi osa põhjendatust.

Esimene väiteosa, mis käsitleb normaalväärtuse arvutamise meetodi muutmist komisjoni poolt

180 Kolmanda väite esimese osa põhjendamiseks märgivad hagejad, et ei vaidlustatud määruses ega ka 2. augusti 2019. aasta kirjas ei toonud komisjon esile asjaolude mis tahes muutust pärast 2018. aastal lõpule viidud lõplikku läbivaatamist käsitlevat uurimist, mis õigustaks erineva meetodi kohaldamist, et teha kindlaks, kas hagejate müük toimus tavapärase kaubandustegevuse käigus, ja määrata kindlaks arvestuslik normaalväärtus. Lisaks märgivad hagejad, et selles kirjas tunnistas komisjon, et ta muutis meetodit, kuna 2012. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise ja 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus jäeti vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskuludega ekslikult arvestamata, ning märkis, et pärast seda kohaldatud meetod on kooskõlas alusmääruse artikli 2 lõigetega 4 ja 6 ning et eespool viidatud viga ei tekitanud õiguspärast ootust, millele hagejad võiksid tugineda. Hagejate sõnul ei võimalda need komisjoni lühidalt esitatud selgitused asuda seisukohale, et komisjon on tõendanud asjaolude muutumist vastavalt alusmääruse artikli 11 lõikele 9, mida tuleb tõlgendada kitsalt.

181 Samuti ei ole komisjon suutnud tõendada, et vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude väljajätmine ei olnud kooskõlas alusmääruse artikliga 2. Komisjoni kinnitus, et uus meetod on nimetatud artikliga kooskõlas, ei ole nimelt võrdväärne selgitusega, et 2012. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise ja 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus järgitud meetod oli vale. Hagejad rõhutavad asjaolu, et väidetava vea, mille komisjon tegi 2012. aastal

lõpule viidud vahepealsel läbivaatamisel, kui see tõepoolest oli viga, oleks tulnud parandada 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus. Ent selle läbivaatamise raames komisjon just nimelt uuris üksikasjalikult vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid, ning lõpuks nõustus hagejate seisukohaga nende kulude kohta.

182 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu.

183 Tuleb tõdeda, et otsus normaalväärtuse kindlaksmääramiseks vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskuludega arvestada või arvestamata jätta ei ole faktiline asjaolu, mida komisjon võib hagejate esitatud uute andmete põhjal ajakohastada, vaid tuleneb sellest, kuidas komisjon on otsustanud tõlgendada alusmääruse artikli 2 asjakohaseid sätteid, nimelt selle artikli lõikeid 3, 4 ja 6. Seega kujutab see, kui pärast 2012. aastal lõpule viidud vahepealset hindamist ja 2018. aastal lõpule viidud lõplikku hindamist võeti neid kulusid arvesse 2019. aastal lõpule viidud vahepealse hindamise käigus, endast meetodi muutmist alusmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses.

184 Siiski, nagu nähtub esimese väite analüüsist, on alusmääruses, tõlgendatuna asjakohasest kohtupraktikast lähtudes, kohustus kohaldada tavapärase kaubandustegevuse testi ja arvutada normaalväärtus nimetatud määruse artikli 2 lõike 3 tähenduses hagejate kõigi Ukraina turul toimunud müügiga seotud otseste ja kaudsete müügi-, üld- ning halduskulude alusel. Nagu komisjon kohtuistungil möönis, ei olnud meetod, mida ta kasutas 2012. aastal lõpule viidud vahepealsel läbivaatamisel ja 2018. aastal lõpule viidud lõplikul läbivaatamisel, kooskõlas alusmääruse artikliga 2, kuna selles ei olnud arvesse võetud vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid.

185 Sellest tuleneb, et vastavalt eespool punktis 175 meenutatud kohtupraktikale ei ole komisjoni kasutatud meetodi muutmine alusmääruse artikli 11 lõikega 9 vastuolus.

186 Käesoleva väiteosa raames esitavad hagejad ka etteheite õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumise kohta, sest kui nad palusid komisjonil läbi viia (vt eespool punkt 12) 2019. aastal lõpul viidud vahepealne läbivaatamine, mis päädis vaidlustatud määruse vastuvõtmisega, eeldasid nad, et dumpingumarginaal arvutatakse, kasutades sama meetodit kui see, mida komisjon kasutas alates 2012. aastal lõpule viidud vahepealsest läbivaatamisest.

187 Tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on õiguspärase ootuse kaitset õigus nõuda igal isikul, kes on olukorras, kus liidu haldusasutuse antud täpsete kinnituste tõttu on tal tekkinud põhjendatud ootus. Lisaks peavad antud kinnitused olema kooskõlas kohaldatavate õigusnormidega (24. märtsi 2011. aasta kohtuotsus ISD Polska jt *vs.* komisjon, C-369/09 P, EU:C:2011:175, punkt 123; vt ka 17. detsembri 2010. aasta kohtuotsus EWRIA jt *vs.* komisjon, T-369/08, EU:T:2010:549, punkt 139 ja seal viidatud kohtupraktika).

188 Käesolevas asjas on nii, et isegi kui eeldada, et hagejad oleks saanud komisjonilt piisavalt täpseid kinnitusi vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude arvestamata jätmise kohta, oleks need kinnitused olnud vastuolus alusmääruse artikliga 2, nagu nähtub esimese väite analüüsist.

189 Igal juhul ei nähtu toimikust, et hagejatele oleks niisuguseid kinnitusi antud 2012. aastal lõpetatud vahepealse läbivaatamise raames. Mis puudutab kinnitusi, mis tulenesid 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus toimunud komisjoni ning hagejate vahelisest suhtlusest vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude teemal, siis tuleb märkida, et see sai alguse 13. juulil 2018 (vt eespool punkt 13). Kuid hagejad olid juba enne seda kuupäeva taotlenud 2019. aastal lõpule viidud vahepealset läbivaatamist, mille tulemusel võeti vastu vaidlustatud määrus, nagu nähtub viimati

nimetatud läbivaatamist käsitleva teatise avaldamisest 7. mail 2018 (vt eespool punkt 12). Seega ei saa hagejad tugineda õiguspärasele ootusele, mis tuleneb 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus toimunud varasemast suhtlusest.

190 Järelikult on hagejate etteheide õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumise kohta põhjendamatu.

191 Eeltoodud põhjendustest lähtudes tuleb kolmanda väite esimene osa tagasi lükata.

Teine väiteosa, mis käsitleb ekspordihinna arvutamise meetodi muutmist komisjoni poolt

192 Käesoleva väite teises osas väidavad hagejad, et IPCT asutamine 2014. aastal ei kujuta endast 2018. aastal lõpule viidud lõplikul läbivaatamisel valitsenud olukorraga võrreldes asjaolude muutumist, mis võiks õigustada vaidlusaluse kohandamise tegemist. Seega oleks komisjon pidanud jätkuvalt kohaldama selle läbivaatamise käigus kasutatud meetodit, välja arvatud siis, kui ta oleks suutnud tõendada, et see ei ole kooskõlas alusmääruse artikliga 2. Hagejad vaidlevad vastu komisjoni 2. augusti 2019. aasta kirjas esitatud argumendile, mille kohaselt – kuivõrd meetmete aegumise läbivaatamise eesmärk erineb vahepealse läbivaatamise eesmärgist – analüüsis komisjon kontserni Interpipe struktuuri üksikasjalikult 2019. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise käigus, kuid mitte 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus. Nad vaidlevad vastu ka komisjoni argumendile, mille kohaselt on alusmääruse artikli 11 lõike 9 kohaldamisel asjakohane küsimus see, kas asjaolud on pärast eelmist vahepealset läbivaatamist muutunud. Menetlusnormid, välja arvatud need, mis käsitlevad tähtaegu, ning meetmete aegumise läbivaatamise ja vahepealse läbivaatamise uurimise ulatus on dumpingumarginaali kindlaksmääramise seisukohalt sarnased või isegi identsed, nagu nähtub alusmääruse artikli 11 lõikest 5.

193 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu.

194 Nagu nähtub eespool punktidest 143–148, siis kui institutsioonid otsustasid pärast esimese kohtuotsuse Interpipe tegemist ja kuni 2019. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamiseni jätta kontserni Interpipe suhtes tegemata kohandamise, mille Üldkohus selles kohtuotsuses õigusvastaseks tunnistas, ei analüüsinud nad enam eespool punktides 152–155 esitatud nelja asjaolu, millest lähtudes tegi komisjon pärast 2019. aastal lõpule viidud vahepealset läbivaatamist vaidlusaluse kohandamise.

195 On tõsi, et 2018. aastal lõpule viidud lõplikul läbivaatamisel mainis komisjon IPCT olemasolu. Siiski ei teinud komisjon sellest mingeid järeldusi IPE ekspordihindade kohta.

196 Sellest tuleneb, et vaidlustatud määruse vastuvõtmisel tegi komisjon vaidlusaluse kohandamise, tuginedes faktilistele asjaoludele, mida ta ei olnud varem uurinud või millest ta ei olnud teinud õiguslikke järeldusi.

197 Tuleb lisada, et kohandamist asjaolude alusel, mida varem ei ole uuritud, ei saa pidada meetodi muutmiseks alusmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses, vaid see on järelduse, et sellise kohandamise tegemise tingimused on nüüd täidetud, tagajärg (vt selle kohta 16. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials *vs.* nõukogu, T-423/09, EU:T:2011:764, punkt 57).

198 Igal juhul tuleb tõdeda, et isegi eeldusel, et komisjon muutis meetodit alusmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses, tuleb esiteks märkida, et kohtupraktika kohaselt kujutavad muudatused, mis mõjutavad kontserni struktuuri ja liitu suunatud eksportmüügi korraldust, endast asjaolude muutumist selle sätte tähenduses. Selline asjaolude muutumine võib oma olemusest tulenevalt õigustada kasutatud meetodi muutust, kuna meetodi muutus on asjaomases kontsernis teise müügikanali tekkimise ja seega selle kontserni müügikorralduses toimunud muutuse tagajärg (vt selle kohta 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon, T-466/12, EU:T:2015:151, punktid 100 ja 101).

199 Komisjoni õigust teha vaidlusalune kohandamine alusmääruse artikli 11 lõiget 9 rikkumata ei mõjuta asjaolu, et neli asjaolu, millele ta sel eesmärgil tugines, ei ole kõik uued, mistõttu oleks komisjon võinud varem arvesse võtta juba olemasolevaid asjaolusid. Isegi kui eeldada, et komisjon jättis eelnevate läbivaatamiste käigus ekslikult need asjaolud analüüsimata või ei teinud neist õiguslikke järeldusi, ei saa ta olla kohustatud kordama sama viga vaidlustatud määruse vastuvõtmisel ainsa eesmärgiga hoiduda alusmääruse artikli 11 lõike 9 rikkumisest. Seda sätet ei saa nimelt tõlgendada nii, et komisjon peab jätkuvalt kohaldama meetodit, mis ei ole kooskõlas nimetatud määruse artikliga 2 (vt eespool punkt 175).

200 Teiseks tuleb märkida, et IPCT roll on üks peamistest teguritest, mis õigustab vaidlusalust kohandamist. On tõsi, et see äriühing tegutses juba 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise ajal ja komisjon mainis seda rakendusmääruses 2018/1469. Tuleb siiski märkida, et kohtupraktika kohaselt peavad institutsioonid niisuguste meetmete, mille kehtivus hakkab lõppema, alusmääruse artikli 11 lõike 2 alusel läbivaatamise käigus üksnes tõendama, kas meetmete kehtivuse lõppemine soodustab dumpingu või kahju jätkumist või kordumist, mistõttu nimetatud meetmed jäetakse kehtima. Vastupidisel juhul tunnistatakse dumpinguvastased meetmed kehtetuks. Järelikult ei saa selliste meetmete läbivaatamise tulemuseks, mille kehtivus hakkab lõppema, olla kehtivate meetmete muutmine. Seevastu võib komisjon selle määruse artikli 11 lõike 3 alusel vahepealse läbivaatamise puhul eelkõige uurida, kas dumpingu ja kahju asjaolud on oluliselt muutunud, ja ta võib mitte ainult dumpinguvastased meetmed kehtetuks tunnistada või kehtima jätta, vaid ka neid muuta (11. veebruari 2010. aasta kohtuotsus Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, punkt 76; 18. septembri 2014. aasta kohtuotsus Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkt 52, ja 18. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler *vs.* nõukogu, T-351/13, ei avaldata, EU:T:2016:616, punkt 57).

201 Seega ei saa komisjonile ette heita, et ta ei analüüsinud 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus IPCT rolli ega teinud sellest samu õiguslikke järeldusi nagu need, mille ta tegi 2019. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise tulemusel.

202 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb käesoleva väite teine osa ja järelikult kõik teise (vt eespool punktid 157 ja 168) ja kolmanda väite raames esitatud etteheited tagasi lükata.

203 Kolme esimese väite tagasilükkamine toob kaasa ka eespool punktis 36 nimetatud hagejate etteheidete tagasilükkamise, kuna alusmääruse artikli 9 lõike 4 teise lõigu ja WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.3 rikkumised, millele nad tuginevad, põhinevad eranditult etteheidetel, mis on tagasi lükatud neid väiteid analüüsides.

Neljas väide, mille kohaselt on rikutud kaitseõigusi

204 Hagejad väidavad, et nende kaitseõigusi rikuti sellega, et alles 2. augusti 2019. aasta kirjaga, mis saadeti vaidlustatud määruse Euroopa Liidu Teatajas avaldamisega samal päeval, edastas komisjon neile uued argumendid selle kohta, et müügi-, üld- ja halduskulud tekivad isegi siis, kui müüakse sellisele seotud kliendile nagu IPU, ning sellega seoses 2012. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise ja 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise käigus tehtud veaga nõustumise ning IPE põhikirja ja asjaomaste lepingute kohta. Need argumendid on aluseks komisjoni otsusele ühest küljest hõlmata vaidlustatud müügi-, üld- ja halduskulud normaalväärtuse kindlaksmääramisse ning teisest küljest mitte enam käsitada IPEd struktuurisisese müügiosakonnana.

205 Hagejad rõhutavad, et nad ei ole käesoleva väite edukuse kaalutlusel kohustatud tõendama, et kui nad oleksid saanud esitada oma märkused asjaomaste argumentide kohta enne vaidlustatud määruse vastuvõtmist, oleks määruse sisu olnud teistsugune. Piisab sellest, et selline võimalus ei ole täielikult välistatud, kuna nad oleksid saanud end paremini kaitsta, kui menetluses ei oleks esinenud puudusi. Esimesest ja teisest väitest nähtub, et hagejatel oli võimalik esitada täiendavaid märkusi, millega seada kahtluse alla komisjoni poolt vaidlustatud määruses tehtud meetodi sellise muutmise põhjendatus, mille tõttu võeti arvesse vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid ning tehti vaidlusalune kohandamine. Seega ei saa täielikult välistada, et komisjon oleks võinud teha nendes väidetes tõstatatud küsimustes teistsuguse otsuse, kui hagejad oleksid 2. augusti 2019. aasta kirjas sisalduva teabe saanud haldusmenetluses.

206 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu.

207 Enne kui analüüsida hagejate argumente, mis puudutavad kaitseõiguste väidetavat rikkumist seoses vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude ning kohandamisega, tuleb meenutada nende õigustega seotud aluspõhimõtteid.

208 Kaitseõiguste tagamine on liidu õiguse aluspõhimõte, mille lahutamatu osa on õigus olla ära kuulatud (vt 3. juuli 2014. aasta kohtuotsus Kamino International Logistics ja Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 ja C-130/13, EU:C:2014:2041, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 12. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler *vs.* nõukogu, T-643/11, EU:T:2014:1076, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika).

209 Nende kaitseõiguste tagamine, millel on dumpinguvastases uurimismenetlustes määrav tähtsus, eeldab, et huvitatud ettevõtjatele tuleb haldusmenetluses tagada võimalus tõhusalt väljendada oma seisukohta väidetavate asjaolude tõele vastavuse ja asjakohasuse kohta ning tõendite kohta, millele komisjon viitab, et põhjendada oma väidet dumpingu ja sellest tuleneva kahju olemasolu kohta (27. juuni 1991. aasta kohtuotsus Al-Jubail Fertilizer *vs.* nõukogu, C-49/88, EU:C:1991:276, punkt 17; 16. veebruari 2012. aasta kohtuotsus nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punktid 76 ja 77, ning 12. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler *vs.* nõukogu, T-643/11, EU:T:2014:1076, punkt 41).

210 Nende õiguste tagamise suhtes aset leidnud rikkumine võib viia dumpinguvastase tollimaksu kehtestava määruse tühistamiseni vaid juhul, kui on võimalik, et niisuguse rikkumise tõttu jõuti haldusmenetluses teistsuguse tulemuseni, mistõttu leidis aset asjaomase poole kaitseõiguste tegelik riive. Tuleb siiski märkida, et sellele poolele ei saa panna kohustust tõendada, et komisjoni otsus võinuks olla teistsugune, vaid teda saab üksnes kohustada tõendama, et selline võimalus ei

ole täielikult välistatud, kuna nimetatud pool oleks saanud end paremini kaitsta, kui menetluses ei oleks esinenud puudusi (10. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Jindal Saw ja Jindal Saw Italia *vs.* komisjon, T-301/16, EU:T:2019:234, punktid 66 ja 67; vt selle kohta samuti 16. veebruari 2012. aasta kohtuotsus nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punktid 78 ja 79).

211 Lõpuks tuleb meenutada, et õigus olla ära kuulatud laieneb kõikidele faktilistele või õiguslikele asjaoludele, mis on otsuse aluseks, kuid mitte lõplikule seisukohale, mille haldusorgan kavatseb vastu võtta. Seega ei tähenda see õigus, et enne poole esitatud tõenditele antava hinnangu kohta lõpliku seisukoha võtmist on haldusasutus kohustatud pakkuma sellele poolele uue võimaluse esitada nende tõendite kohta oma arvamus (vt selle kohta 4. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Tulliallan Burlington *vs.* EUIPO, C-155/18 P–C-158/18 P, EU:C:2020:151, punkt 94 ja seal viidatud kohtupraktika; 19. mai 2010. aasta kohtuotsus IMI jt *vs.* komisjon, T-18/05, EU:T:2010:202, punkt 109, ja 9. märtsi 2015. aasta kohtuotsus Deutsche Börse *vs.* komisjon, T-175/12, ei avaldata, EU:T:2015:148, punkt 344).

212 Neid põhimõtteid arvestades tuleb analüüsida hagejate etteheiteid kaitseõiguste väidetava rikkumise kohta osas, mis puudutab ühest küljest vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid ning teisest küljest vaidlusalust kohandamist.

Etteheited, mis puudutavad vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid

213 Hagejate sõnul märkis komisjon dokumendis DIG 2019, et kavatseb normaalväärtuse kindlaksmääramisel arvesse võtta vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid. Hagejate sõnul kritiseerisid nad seda komisjoni lähenemist oma 2019. aasta märkustes dokumendi DIG 2019 kohta, väites, et nii toimides kordab komisjon seisukohta, mille ta oli juba esitanud 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise raames ja millest ta oli rakendusmääruse 2018/1469 vastuvõtmise ajal pärast hagejate esitatud vastuväiteid loobunud.

214 On tõsi, et 2. augusti 2019. aasta kirja punktides 3–6 täpsustas komisjon esiteks, et hagejad mainisid oma vastustes küsimustikule, mille komisjon oli neile saatnud, et kontserni Interpipe seotud äriühingute vahelise müügi puhul esinesid müügiga seotud kulud, teiseks, et nende äriühingute vahelise müügi korral tekkis müügi-, üld- ja halduskulusid, kolmandaks, et alusmääruse artikli 2 kohaldamiseks kasutatud meetod peab kajastama kõiki kulusid, mis asjaomasel ettevõtjal on tekkinud, ning neljandaks, et vea tõttu jäeti vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskuludega arvestamata 2018. aastal lõpule viidud lõpliku läbivaatamise ning 2012. aastal lõpule viidud vahepealse läbivaatamise puhul, kuigi esialgse läbivaatamise käigus olid need kulud hõlmatud.

215 Siiski ei sisalda need komisjoni märkused, mille hagejad said kätte pärast vaidlustatud määruse vastuvõtmist, faktilisi ega õiguslikke asjaolusid, millest nad ei olnud varem teadlikud ja mille kohta neil ei olnud võimalust esitada oma seisukoht. Need komisjoni märkused on aluseks komisjoni lõplikule seisukohale vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude küsimuses, mistõttu eespool punktis 211 viidatud kohtupraktika kohaselt ei saa selles osas tuvastada mingit kaitseõiguste rikkumist.

216 Lisaks olgu öeldud, et kuivõrd hagejad väidavad, et täiendavad argumendid, millele nad oleksid võinud komisjoni menetluses tugineda, kui nad oleksid saanud 2. augusti 2019. aasta kirjas sisalduvad asjaolud kätte varem, on need, mille nad esitasid Üldkohtus (vt eespool punkt 205), siis kõik need argumendid on tagasi lükatud käesolevas hagis esitatud teiste väidete raames.

Seega ei ole tõendatud, et kui hagejad oleksid need argumendid esitanud haldusmenetluses, võinuks see päädida teistsuguse tulemusega (vt selle kohta analoogia alusel 30. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Tisza Erőmű *vs*. komisjon, T-468/08, ei avaldata, EU:T:2014:235, punkt 217).

217 Seega tuleb käesolev väide tagasi lükata.

Etteheited vaidlusaluse kohandamise kohta

218 Olgu märgitud, et 2. augusti 2019. aasta kirjas, mille kuupäev langeb kokku vaidlustatud määruse Euroopa Liidu Teatajas avaldamise omaga, täiendas komisjon määruse põhjendusi asjaoludega, mis nende konfidentsiaalsuse tõttu ei saanud määruses sisalduda. Selles kirjas vastas komisjon vastuväidetele, mille hagejad esitasid oma märkustes dokumendi DIG 2019 kohta, millele ta 27. juuni 2019. aasta täiendavas avalikustamisdokumendis ei vastanud (vt eespool punkt 22).

219 Need neli asjaolu, mida kirjeldati 2. augusti 2019. aasta kirjas ja millele komisjon tugines vaidlusaluse kohandamise tegemisel (vt eespool punktid 151–155), esitati hagejate nõudmisel dokumendi DIG 2019 punktides 34–42. Märkustes dokumendi DIG 2019 kohta loetlesid hagejad need neli asjaolu ja esitasid neist igaühe kohta oma seisukoha.

220 Hagejad väidavad siiski, et 2. augusti 2019. aasta kiri sisaldab täiendavaid põhjendusi, mis dokumendis DIG 2019 puudusid. Hagejate sõnul mainis komisjon selles kirjas esimest korda, et kõnealustes lepingutes oli ette nähtud, et risk läheb IPU-lt üle IPE-le või IPCT-le, ning et IPE põhikirjas ei olnud märgitud, et ta tegutseb IPU juhiste kohaselt, vaid põhikirja kohaselt võis IPE teha kõiki oma tegevusalaga kooskõlas olevaid finants-, usaldus- või äritehinguid.

221 Tuleb aga tõdeda, et need väidetavad täiendavad põhjendused on pelgalt täpsustused teabe kohta, mis on esitatud dokumendis DIG 2019 ja mille komisjon lisas pärast hagejate poolt selle dokumendi kohta esitatud märkusi. Need täpsustused, mis puudutavad IPE põhikirja ja kõnealuste lepingute sisu ning mis on hagejatele ilmselgelt teada, ei sisalda uusi faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, vaid puudutavad küsimusi, mille kohta hagejad neis märkustes oma seisukoha esitasid.

222 Seetõttu tuleb järeldada, et 2. augusti 2019. aasta kirjas esitas komisjon üksnes oma lõpliku seisukoha vaidlusaluse kohandamise kohta, mis võeti vastu asjaolude põhjal, mille kohta oli hagejatel võimalus esitada oma arvamus. Neil asjaoludel ei ole eespool punktis 211 viidatud kohtupraktika kohaselt võimalik tuvastada kaitseõiguste rikkumist.

223 Lisaks on eespool punktis 216 esitatud kaalutlused kohaldatavad ka käesolevate hagejate etteheidete suhtes.

224 Kõike eeltoodut arvestades tuleb neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata ja seetõttu jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

225 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, jäetakse kohtukulud vastavalt komisjoni nõuetele hagejate kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (seitsmes koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Mõista kohtukulud välja Interpipe Niko Tube LLC-lt ja Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC-lt.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 14. juulil 2021 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse taust 2

Menetlus ja poolte nõuded 5

Õiguslik käsitlus 6

Esimene väide, mille kohaselt on hagejate müügiga IPU-le seotud müügi-, üld- ja halduskulude arvessevõtmine normaalväärtuse arvutamisel õigusvastane 7

Vaidlustatud määruse normaalväärtusega seotud sätted 10

Alusmääruse artikli 2 lõigete 3, 4 ja 6 rikkumine 11

Ühe majandusüksuse mõiste ja selle tagajärjed 12

WTO vaidluste lahendamise organi otsustel põhinevad etteheited 14

Vaidlusaluste müügi-, üld- ja halduskulude teoreetiline olemus 16

Komisjoni otsustuspraktika rikkumine 17

Teine väide, et on tehtud ilmne hindamisviga, kohaldades ekspordihinna suhtes summat, mis vastab müügi-, üld- ja halduskuludele ning komisjonitasu alusel töötava esindaja kasumile 18

Kontserni Interpipe suhtes varem kohandamiste tegemine alusmäärusele eelnenud määruste ja alusmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel 21

– Kontserni Interpipe suhtes määruses nr 954/2006 tehtud kohandamine ja selle määruse esimeses kohtuotsuses Interpipe tuvastatud õigusvastasuse järelmid 21

– Vaidlusaluse kohandamise tegemine 22

Vaidlusaluse kohandamise aluseks olevate asjaolude kahtluse alla seadmine hagejate poolt . . 23

Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud alusmääruse artikli 11 lõiget 9 sellega, et komisjon muutis normaalväärtuse ja ekspordihinna arvutamise meetodit 25

Esimene väiteosa, mis käsitleb normaalväärtuse arvutamise meetodi muutmist komisjoni poolt 26

Teine väiteosa, mis käsitleb ekspordihinna arvutamise meetodi muutmist komisjoni poolt . . 28

Neljas väide, mille kohaselt on rikutud kaitseõigusi 30

Etteheited, mis puudutavad vaidlusaluseid müügi-, üld- ja halduskulusid 31

Etteheited vaidlusaluse kohandamise kohta 32

Kohtukulud 32